

Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 12 decembrie 2022
(OR. en)

15896/22

**Dosar interinstituțional:
2022/0408(COD)**

JUSTCIV 168
ECOFIN 1316
COMPET 1020
JAI 1666
CODEC 1981
IA 220

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	8 decembrie 2022
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2022) 702 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind armonizarea anumitor aspecte ale normelor de drept în materie de insolvență

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2022) 702 final.

Anexă: COM(2022) 702 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 7.12.2022
COM(2022) 702 final

2022/0408 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind armonizarea anumitor aspecte ale normelor de drept în materie de insolvență

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2022) 434 final} - {SWD(2022) 395 final} - {SWD(2022) 396 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Prezenta inițiativă, anunțată în septembrie 2020, face parte din prioritatea Comisiei de a promova uniunea piețelor de capital (UPC), un proiect esențial pentru continuarea integrării financiare și economice în Uniunea Europeană¹.

Lipsa unor regimuri de insolvență armonizate a fost identificată de mult timp ca fiind unul dintre principalele obstacole în calea liberei circulații a capitalurilor în UE și în calea unei mai bune integrări a piețelor de capital ale UE. În 2015, Parlamentul European, Consiliul, Comisia și Banca Centrală Europeană (BCE) au identificat împreună normele de drept în materie de insolvență ca fiind un domeniu-cheie pentru realizarea unei „veritabile” uniuni a piețelor de capital². Aceasta a fost, de asemenea, viziunea coerentă a instituțiilor internaționale, cum ar fi Fondul Monetar Internațional (FMI) și numeroase grupuri de reflecție. În 2019, FMI a identificat practicile de insolvență ca fiind unul dintre „cele trei obstacole principale în calea unei mai bune integrări a piețelor de capital în Europa”, alături de transparență și de calitatea reglementării. BCE a subliniat în repetate rânduri necesitatea „de a aborda deficiențele și divergențele majore dintre cadrele de insolvență [...] dincolo de proiectul de directivă privind insolvența, restructurarea și a doua șansă”, deoarece „norme de drept în materie de insolvență mai eficiente și armonizate [alături de alte măsuri] pot îmbunătăți certitudinea pentru investitori, pot reduce costurile și pot facilita investițiile transfrontaliere, sporind în același timp atractivitatea și accesibilitatea capitalului de risc pentru întreprinderi”³.

Normele în materie de insolvență sunt fragmentate de-a lungul frontierelor naționale. Prin urmare, acestea produc rezultate diferite de la un stat membru la altul și, în special, au grade diferite de eficiență în ceea ce privește timpul necesar pentru lichidarea unei întreprinderi și valoarea care poate fi recuperată în cele din urmă. În unele state membre, acest fapt conduce la proceduri de insolvență îndelungate și la o valoare medie scăzută de recuperare în cazurile de lichidare. Diferențele dintre regimurile naționale creează, de asemenea, insecuritate juridică în ceea ce privește rezultatele procedurilor de insolvență și conduc la costuri mai mari de informare și învățare pentru creditorii transfrontalieri în comparație cu cei care își desfășoară activitatea doar la nivel național.

Rezultatele procedurilor de insolvență diferă substanțial de la un stat membru la altul, perioada medie de recuperare variind între 0,6 și 7 ani, iar costurile judiciare variind între 0 și peste 10 %. În 2018, media valorilor de recuperare a creditelor acordate întreprinderilor în UE a fost de 40 % din suma restantă la momentul neîndeplinirii obligațiilor de plată și de 34 % în cazul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri)⁴. Valorile de recuperare scăzute, procedurile

¹ COM/2020/590 final.

² Raportul celor cinci președinți (https://ec.europa.eu/info/publications/five-presidents-report-completing-europes-economic-and-monetary-union_en), Rezoluția Parlamentului European din 9 iulie 2015 referitoare la crearea unei uniuni a piețelor de capital [2015/2634(RSP)] și Rezoluția Parlamentului European din 8 octombrie 2020 referitoare la continuarea dezvoltării uniunii piețelor de capital (UPC) [2020/2036(INI)].

³ Banca Centrală Europeană, „Financial integration in Europe” (Integrarea financiară în Europa), mai 2018, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.financialintegrationineurope201805.en.pdf>, și „Financial Integration and Structure in the Euro Area” (Structura și integrarea financiară în zona euro), aprilie 2022, <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fie/ecb.fie202204~4c4f5f572f.en.pdf>.

⁴ Datele provin dintr-un exercițiu de referință efectuat de Autoritatea Bancară Europeană. A se vedea Autoritatea Bancară Europeană, „Report on the benchmarking of national loan enforcing frameworks” (Raport privind analiza comparativă a cadrelor naționale de executare a împrumuturilor), 2020,

de insolvență îndelungate și costurile ridicate ale procedurilor nu au doar un impact asupra eficienței lichidării unei întreprinderi. Ele reprezintă, de asemenea, un considerent primordial pentru investitori sau creditori atunci când stabilesc nivelul primei de risc pe care se așteaptă să o recupereze dintr-o investiție. Cu cât regimul de insolvență este mai puțin eficient, cu atât mai mare este prima pe care investitorii o vor percepe, în condițiile în care toate celelalte elemente rămân constante. O primă de risc ridicat crește costul capitalului pentru întreprindere și, dacă riscul este deosebit de ridicat, îi descurajează pe investitori să acorde credite. La rândul său, acest fapt limitează opțiunile de finanțare disponibile pentru întreprindere și, în general, limitează capacitatea acestora de a obține finanțare la prețuri accesibile pentru a-și extinde operațiunile.

Între 10 și 20 % din cele 120 000-150 000 de cazuri anuale de insolvență din UE conțineau o furnizare transfrontalieră de credite. Existența unor regimuri de insolvență divergente la nivelul UE reprezintă o problemă deosebită pentru investitorii transfrontalieri, care trebuie, eventual, să ia în considerare 27 de regimuri de insolvență diferite atunci când evaluează o oportunitate de investiții în afara statului membru de origine. Condițiile de concurență nu sunt echitabile, investițiile similare din statele membre cu regimuri de insolvență mai eficiente fiind considerate mai atractive decât cele din statele membre cu regimuri de insolvență mai puțin eficiente, ceea ce creează un obstacol semnificativ în calea fluxului transfrontalier de capital și a funcționării pieței unice de capital din UE. De asemenea, este probabil ca întreprinderile din statele membre cu cadre de insolvență mai eficiente să obțină acces la finanțare mai ieftină, ceea ce le conferă un avantaj competitiv în comparație cu întreprinderile din alte state membre. În plus, regimurile de insolvență divergente de la un stat membru la altul îi descurajează pe investitori să ia în considerare investiții în state membre ale căror sisteme juridice le sunt mai puțin familiare. Acest lucru este valabil mai ales în cazul investitorilor care nu dispun de resursele necesare pentru a evalua 27 de regimuri de insolvență diferite. Astfel se reduce potențialul general de investiții transfrontaliere în UE, limitându-se profunzimea și amploarea piețelor de capital din UE și subminându-se succesul general al proiectului privind uniunea piețelor de capital.

Actuala criză energetică și marja de manevră bugetară limitată pentru subvențiile publice pot conduce la o creștere a numărului de întreprinderi închise în viitor. Un număr mai mare de întreprinderi s-ar putea afla în situația în care nivelul de îndatorare să se dovedească nesustenabil. Mai mult, cele mai recente evoluții economice arată că economia UE este încă vulnerabilă la șocuri și dificultăți economice considerabile. În acest din urmă caz, creșterea gradului de eficiență și de aliniere a normelor de insolvență în UE ar spori capacitatea de absorbție a acestor șocuri. Această creștere ar contribui, de asemenea, la limitarea impactului negativ (și a costurilor pentru investitori) al operațiunilor de lichidare dezordonată. În scenariul de referință, cazurile de insolvență vor continua să pună la încercare capacitatea sistemelor judiciare, dar nu s-ar pune în aplicare soluții pentru a rezolva problemele legate de procedurile îndelungate și ineficiente, de valorile de recuperare mai mici și, în cele din urmă, de reducerea furnizării de credite și de ajustarea structurală în economie.

EBA/REP/2020/29,

https://www.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/About%20Us/Missions%20and%20tasks/Call%20for%20Advice/2020/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks/962022/Report%20on%20the%20benchmarking%20of%20national%20loan%20enforcement%20frameworks.pdf. Experții naționali în insolvență, care au furnizat estimări pentru scenariul de referință utilizat pentru indicatorii de insolvență Doing Business ai Băncii Mondiale, au indicat o perioadă de recuperare cuprinsă între 1,5 și 3,5 ani și costuri judiciare între 9 și 15 % pentru statele membre ale UE. Ratele de recuperare în cazul lichidării într-un stat membru al UE au variat între 32 și 44 %, cu o medie de 38 % pentru statele membre în cauză.

În lipsa unei mai mari convergențe a regimurilor de insolvență, nivelul investițiilor transfrontaliere și al relațiilor de afaceri transfrontaliere nu își va atinge potențialul.

Sunt necesare acțiuni la nivelul UE pentru a reduce în mod substanțial fragmentarea regimurilor de insolvență. Acestea ar sprijini convergența unor elemente specifice ale normelor în materie de insolvență ale statelor membre și ar crea standarde comune în toate statele membre, facilitând astfel investițiile transfrontaliere.

Măsurile la nivelul UE ar asigura condiții de concurență echitabile și ar evita denaturarea deciziilor de investiții transfrontaliere cauzate de lipsa de informații și de diferențele în ceea ce privește conceperea regimurilor de insolvență. Acest lucru ar contribui la facilitarea investițiilor transfrontaliere și a concurenței, protejând în același timp buna funcționare a pieței unice. Întrucât divergențele dintre regimurile de insolvență reprezintă un obstacol major în calea investițiilor transfrontaliere, eliminarea acestui obstacol este esențială pentru realizarea unei piețe unice de capital în UE.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere este pe deplin coerentă cu alte acte legislative ale UE din acest domeniu de politică, în special cu Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului⁵ și cu Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului⁶, deoarece abordează probleme pe care celelalte legislații existente nu le abordează. Prin urmare, această acțiune a UE abordează un adevărat vid legislativ.

Directiva (UE) 2019/1023 este un instrument de armonizare specifică, axată pe două tipuri specifice de proceduri: procedurile de preinsolvență și procedurile de remitere de datorie pentru întreprinzătorii care au eșuat. Ambele proceduri erau noi și lipseau din cadrele naționale de insolvență ale majorității statelor membre. Procedurile de restructurare preventivă [titlul II din Directiva (UE) 2019/1023] sunt sisteme disponibile pentru debitorii aflați în dificultate financiară înainte ca aceștia să devină insolvenți, și anume atunci când există doar o probabilitate de insolvență. Acestea se bazează pe faptul că există o șansă mult mai mare de a salva întreprinderile aflate în dificultate atunci când instrumentele de restructurare a datoriilor lor le sunt accesibile într-un stadiu foarte timpuriu, înainte ca acestea să devină definitiv insolvente. Standardele minime de armonizare prevăzute de Directiva (UE) 2019/1023 privind cadrele de restructurare preventivă se aplică numai întreprinderilor care nu sunt încă în stare de insolvență și urmăresc tocmai obiectivul de a evita procedurile de insolvență pentru întreprinderile care pot deveni din nou viabile. Acestea nu abordează situația în care o întreprindere devine insolventă și trebuie să facă obiectul unei proceduri de insolvență. În mod similar, standardele minime privind a doua șansă pentru întreprinzătorii care au eșuat [titlul III din Directiva (UE) 2019/1023] nu abordează modul în care se desfășoară procedurile de insolvență. Ele se referă, în schimb, la remiterea de datorii pentru întreprinzătorii insolvenți ca o consecință a insolvenței și ar putea fi descrise ca o reglementare a efectelor post-insolvență care, cu toate acestea, nu armonizează normele de drept în materie de insolvență în sine.

⁵ Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența) (JO L 172, 26.6.2019, p. 18).

⁶ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19).

Regulamentul (UE) 2015/848 a fost adoptat pe baza temeiului juridic al cooperării judiciare în materie civilă și comercială (articolul 81 din TFUE)⁷. Regulamentul (UE) 2015/848 a introdus norme uniforme privind competența internațională și legea aplicabilă care – pentru cazurile de insolvență transfrontalieră – stabilesc statul membru în care trebuie deschisă procedura de insolvență și dreptul care trebuie aplicat. În paralel, existau norme uniforme care garantau faptul că hotărârile pronunțate de instanțele competente în aceste cauze sunt recunoscute și, dacă este necesar, executate pe teritoriul tuturor statelor membre. Regulamentul (UE) 2015/848 nu are niciun impact asupra conținutului normelor de drept intern în materie de insolvență. Acesta stabilește legea aplicabilă, dar nu prevede caracteristici sau standarde minime pentru legea respectivă. Prin urmare, regulamentul nu abordează divergențele dintre normele de drept intern ale statelor membre în materie de insolvență (și nici problemele și costurile aferente).

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere este pe deplin coerentă cu prioritatea Comisiei de a promova UPC și, în special, cu acțiunea 11 din planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital și cu comunicarea ulterioară a Comisiei privind uniunea piețelor de capital. Planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital din 2020⁸ a anunțat adoptarea de către Comisie a unei inițiative legislative sau nelegislative pentru armonizarea minimă sau pentru o convergență sporită în domenii precis delimitate ale normelor de drept în materie de insolvență a întreprinderilor non-bancare pentru a spori previzibilitatea rezultatelor procedurilor de insolvență. La 15 septembrie 2021, în scrisoarea de intenție⁹ adresată Parlamentului și președinției Consiliului, președinta von der Leyen a anunțat o inițiativă referitoare la armonizarea anumitor aspecte de drept material privind procedurile de insolvență, care a fost inclusă în Programul de lucru al Comisiei pentru 2022¹⁰. Comunicarea Comisiei privind uniunea piețelor de capital, publicată în noiembrie 2021, a anunțat o viitoare directivă, eventual completată de o recomandare a Comisiei, în domeniul insolvenței întreprinderilor¹¹.

Propunerea este, de asemenea, pe deplin coerentă cu recomandările specifice fiecărei țări formulate în contextul semestrului european pentru a îmbunătăți eficiența și rapiditatea regimurilor naționale de insolvență, care au condus la reforme în domeniul insolvenței în unele state membre.

Propunerea este, de asemenea, coerentă cu Directiva 2001/23/CE a Consiliului¹², deoarece nu aduce atingere principiului conform căruia angajații nu își păstrează drepturile atunci când transferul este efectuat în cadrul unei proceduri de insolvență. La articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE se prevede, în special, că, cu excepția cazului în care statele membre prevăd altfel, articolele 3 și 4 privind menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul unui transfer de proprietate asupra unei întreprinderi nu se aplică în cazul în care cedentul face obiectul

⁷ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență.

⁸ COM(2020) 590 final.

⁹ A se vedea p. 4: [state_of_the_union_2021_letter_of_intent_en.pdf](#) (europa.eu).

¹⁰ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor - Programul de lucru al Comisiei pentru 2022 - Împreună pentru o Europă mai puternică [COM(2021) 645 final cwp2022_en.pdf (europa.eu)].

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor - Uniunea piețelor de capital – rezultate obținute la un an după adoptarea planului de acțiune, COM/2021/720 final, disponibilă pe site-ul EUR-Lex - 52021DC0720 - RO - EUR-Lex (europa.eu).

¹² Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

unei proceduri de faliment sau al altor proceduri asemănătoare de insolvență, instituite în vederea lichidării bunurilor cedentului și care se află sub controlul unei autorități publice competente. Propunerea este pe deplin coerentă cu această dispoziție atunci când reglementează „procedura de pre-pack”¹³. În conformitate cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza „Heiploeg”¹⁴, prezenta propunere clarifică, în special, faptul că etapa de lichidare din cadrul procedurii de „pre-pack” trebuie considerată o procedură de faliment sau de insolvență instituită în vederea lichidării bunurilor cedentului sub controlul unei autorități publice competente în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE.

Propunerea este, de asemenea, coerentă cu Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵, care urmărește să limiteze acumularea de obligații de mediu și să asigure respectarea principiului „poluatorul plătește”. Directiva 2004/35/CE obligă statele membre să ia măsuri menite să încurajeze dezvoltarea unor instrumente și piețe de garanție financiară de către agenții economici și financiari corespunzători, inclusiv mecanisme financiare utilizate în caz de insolvență, pentru a permite operatorilor să folosească instrumente de garanție financiară pentru a acoperi responsabilitățile care le incumbă în conformitate cu Directiva 2004/35/CE. Aceste mecanisme urmăresc să garanteze că creanțele vor fi satisfăcute chiar și în cazurile în care debitorul devine insolvent. Propunerea nu interferează cu măsurile respective prevăzute de Directiva 2004/35/CE. Dimpotrivă, un cadru de insolvență mai eficient ar sprijini o recuperare mai rapidă și mai eficace a valorii activelor în ansamblu și, prin urmare, ar facilita compensarea creanțelor de mediu față de o întreprindere insolventă, chiar și fără a recurge la instrumente de garanție financiară, în deplină concordanță cu obiectivele Directivei 2004/35/CE.

În cele din urmă, prezenta propunere va ajuta un număr mai mare de întreprinzători să beneficieze de remiterea de datorie, întrucât procedurile de insolvență împotriva microîntreprinderilor vor fi inițiate mai ușor și se vor desfășura într-un mod mai eficient. Acest lucru este în conformitate cu obiectivul pachetului de măsuri de ajutorare a IMM-urilor anunțat de președinta von der Leyen în septembrie 2022 în discursul său privind starea Uniunii.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Prezenta propunere se bazează pe articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care permite adoptarea de măsuri de apropiere a dispozițiilor naționale care au ca obiectiv instituirea și funcționarea pieței interne.

Normele de drept privind insolvența asigură lichidarea ordonată a întreprinderilor aflate în dificultate financiară și economică. Acestea sunt considerate ca fiind unul dintre factorii-cheie în determinarea costului investițiilor financiare, deoarece permit stabilirea valorii finale de recuperare a investițiilor în întreprinderi insolvente.

¹³ În cadrul procedurii de „pre-pack”, întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia este vândută ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea în temeiul unui contract care este negociat în mod confidențial înainte de inițierea unei proceduri de insolvență sub controlul unui administrator judiciar numit de o instanță și urmat de o scurtă procedură de insolvență, în cadrul căreia se autorizează și se execută în mod oficial vânzarea prenegociată.

¹⁴ Hotărârea Curții din 28 aprilie 2022 pronunțată în cauza C-237/20 (Federatie Nederlandse Vakbeweging/Heiploeg Seafood International BV), EU:C:2022:321.

¹⁵ Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediu înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (JO L 143, 30.4.2004, p. 56).

Diferențele mari în ceea ce privește eficiența procedurilor naționale de insolvență creează bariere în calea liberei circulații a capitalurilor și a bunei funcționări a pieței interne, prin reducerea atractivității investițiilor transfrontaliere din cauza previzibilității limitate a rezultatului procedurilor de insolvență a întreprinderilor în diferite state membre și a costurilor mai mari de descoperire a informațiilor pentru investitorii transfrontalieri. În plus, aceste diferențe conduc la divergențe importante în ceea ce privește valoarea de recuperare a investițiilor în întreprinderi insolvente în întreaga UE. Astfel, condițiile de concurență nu sunt echitabile în Uniune, investiții similare fiind considerate mai atractive în statele membre cu norme de drept intern mai eficiente în materie de insolvență decât în statele membre cu norme de drept intern mai puțin eficiente în materie de insolvență. Întreprinderile din statele membre cu norme de drept intern mai eficiente în materie de insolvență pot beneficia de un cost al capitalului mai mic decât întreprinderile din alte state membre și, prin urmare, pot beneficia, în general, de un acces mai ușor la capital.

Obiectivul propunerii este de a reduce diferențele dintre normele de drept intern în materie de insolvență și, prin urmare, de a aborda problema normelor de drept intern mai ineficiente în materie de insolvență din unele state membre, sporind previzibilitatea procedurilor de insolvență în general și reducând obstacolele din calea liberei circulații a capitalurilor. Prin armonizarea unor aspecte specifice ale normelor de drept în materie de insolvență, propunerea vizează, în special, reducerea costurilor de informare și învățare pentru investitorii transfrontalieri. Prin urmare, o mai mare uniformitate a legislației în materie de insolvență ar trebui să extindă opțiunile de finanțare disponibile pentru întreprinderile din întreaga Uniune.

Prezenta propunere nu se bazează pe articolul 81 din TFUE, deoarece nu abordează exclusiv situațiile cu implicații transfrontaliere. Cu toate că obiectivul principal al propunerii este de a elimina în special barierele din calea investițiilor transfrontaliere, propunerea urmărește apropierea dispozițiilor naționale care s-ar aplica în mod invariabil atât întreprinderilor, cât și întreprinzătorilor care își desfășoară activitatea în unul și în mai multe state membre. Prin urmare, propunerea ar aborda, de asemenea, situații care nu au o dimensiune transfrontalieră, iar utilizarea articolului 81 ca temei juridic nu ar fi justificată.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Obstacolele care rezultă din diferențele mari dintre regimurile naționale de insolvență împiedică realizarea unei piețe unice în UE în general și crearea uniunii piețelor de capital în special și, prin urmare, justifică un cadru de reglementare al UE mai unificat în materie de insolvență. Cu toate acestea, având în vedere diferențele dintre punctele de plecare, tradițiile juridice și preferințele politice ale statelor membre, este puțin probabil ca reformele la nivel național în acest domeniu să conducă la o convergență totală a sistemelor de insolvență și, prin urmare, să le îmbunătățească eficiența globală.

Armonizarea normelor de drept intern în materie de insolvență poate conduce la o funcționare mai omogenă a piețelor de capital din UE, reducând fragmentarea pieței și asigurând un acces mai bun la finanțarea întreprinderilor. O acțiune la nivelul UE este mai bine plasată pentru a reduce în mod substanțial fragmentarea regimurilor naționale de insolvență și pentru a asigura convergența elementelor specifice ale normelor statelor membre în materie de insolvență într-o măsură care ar facilita investițiile transfrontaliere în toate statele membre. O acțiune la nivelul UE ar asigura, de asemenea, condiții de concurență echitabile și ar reduce riscul de denaturare a deciziilor de investiții transfrontaliere cauzate de diferențele reale dintre regimurile de insolvență și de lipsa de informații cu privire la aceste diferențe.

- **Proportionalitate**

Obiectivul prezentei propuneri este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a îndepărta obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre normele de drept intern și procedurile naționale din domeniul insolvenței întreprinderilor. Pentru a atinge acest obiectiv, prezenta propunere stabilește numai cerințe minime de armonizare și numai în domenii specifice ale dreptului material al insolvenței care pot avea cel mai mare impact asupra eficienței și duratei acestor proceduri.

Prezenta propunere oferă statelor membre suficientă flexibilitate pentru a adopta măsuri în domeniile care nu intră în domeniul său de aplicare, precum și pentru a stabili măsuri suplimentare în domeniile care sunt armonizate, cu condiția ca aceste măsuri să fie conforme cu obiectivul prezentei propuneri. Prin urmare, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezenta propunere nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale.

- **Alegerea instrumentului**

Articolul 114 din TFUE permite adoptarea de acte sub formă de regulamente sau de directive. Integrarea pieței interne a UE în domeniul normelor de drept în materie de insolvență poate fi realizată cel mai bine prin apropierea legislațiilor prin armonizare prin intermediul unei directive, deoarece o directivă respectă culturile juridice și sistemele juridice diferite ale statelor membre în domeniul normelor de drept în materie de insolvență și prevede suficientă flexibilitate în procesul de transpunere pentru a pune în aplicare standarde minime comune într-un mod compatibil cu aceste sisteme diferite.

O recomandare nu ar putea realiza apropierea dorită în acest domeniu de politică în care au fost identificate diferențe mari consacrate în legislația obligatorie a statelor membre. În același timp, apropierea prin intermediul unui regulament nu ar oferi suficientă flexibilitate statelor membre pentru a se adapta la condițiile locale și pentru a menține coerența normelor procedurale în materie de insolvență cu sistemul juridic național în ansamblul său.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările ex-post/verificarea adecvării legislației existente**

Nu se aplică

- **Consultarea părților interesate**

Comisia a consultat părțile interesate pe tot parcursul procesului de pregătire a prezentei propuneri. Printre alte inițiative, Comisia, în special:

(i) a organizat o consultare publică deschisă în acest scop (18 decembrie 2020-16 aprilie 2021);

(ii) a consultat publicul cu privire la o evaluare inițială a impactului (11 noiembrie 2020-9 decembrie 2020);

(iii) a organizat reuniuni specializate cu experți din statele membre la 22 martie 2022 și la [25] octombrie 2022;

(iv) a organizat o reuniune specializată cu părțile interesate la 8 martie 2022.

Ca răspuns la consultarea publică online, au fost transmise 129 de contribuții din partea a 17 state membre și din partea Regatului Unit. O treime din răspunsuri au fost formulate în

numele practicienilor și al profesioniștilor interesați de domeniul insolvenței (această categorie include practicienii în insolvență, precum și avocații). Aproximativ 20 % dintre răspunsuri au fost transmise de părțile interesate din sectorul financiar, aproximativ 12 % de părțile interesate din sectorul afacerilor și al comerțului, 7 % de organizații de interes social și economic și 5,5 % de membrii sistemului judiciar (judecători). În plus, s-au primit 10 răspunsuri (7,75 %) de la autoritățile publice din 8 state membre, 7 dintre aceste răspunsuri provenind de la nivelul administrației centrale.

Părțile interesate au indicat că problemele create pentru piața internă de diferențele dintre cadrele de insolvență ale statelor membre sunt grave și că diferențele dintre cadrele naționale de insolvență descurajează investițiile și împrumuturile transfrontaliere. Potrivit părților interesate, aceste diferențe afectează funcționarea pieței interne, în special în ceea ce privește: (1) acțiunile în anulare; (2) urmărirea și recuperarea activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței; (3) atribuțiile și răspunderea directorilor care se apropie de insolvență și (4) modul în care sunt declanșate procedurile de insolvență. În consecință, majoritatea covârșitoare a părților interesate s-au declarat în favoarea acțiunii UE de îmbunătățire a convergenței în acest domeniu de politică, fie sub formă de legislație specifică (37,21 %), fie sub formă de recomandare (23,26 %), fie ca o combinație a celor două (27,13 %).

De asemenea, Comisia a organizat o reuniune specializată cu un grup de părți interesate selectate. Printre invitați s-au numărat reprezentanți ai sectorului financiar și ai sectorului afacerilor și comerțului, reprezentanți ai angajaților, ai consumatorilor, ai practicienilor și ai profesioniștilor care lucrează în domeniul procedurilor de insolvență, precum și reprezentanți ai mediului academic și membri ai grupurilor de reflecție. În cadrul reuniunii, părțile interesate au contribuit în mod proactiv prin raportarea dificultăților practice care rezultă din fragmentarea cadrelor naționale de insolvență și din nivelurile de performanță diferite ale acestora. Părțile interesate și-au exprimat, de asemenea, sprijinul pentru o mai mare convergență în peisajul juridic al procedurilor de insolvență din UE.

Pregătirea inițiativei a fost sprijinită de grupul de experți privind restructurarea și normele de drept în materie de insolvență. Acest grup de experți a fost înființat inițial de Comisie pentru a elabora propunerea care a condus la Directiva (UE) 2019/1023. Ulterior, grupul a fost extins, 10 experți independenți fiind numiți reprezentanți ai unui interes comun într-un anumit domeniu de politică (grupurile de interese reprezentate au fost creditorii financiari, creditorii comerciali, creditorii consumatori, creditorii angajați, debitorii insolvenți sau supraîndatorați).

În cadrul activității sale de elaborare a propunerii, Comisia a solicitat două studii externe care să abordeze domenii specifice ale insolvenței. Ambele studii au fost comandate unui consorțiu format din Tipik și Spark Legal Network. Primul studiu, care evaluează utilizarea abuzivă a practicii de alegere a unei instanțe mai favorabile în procedurile de insolvență după modificările din 2015 aduse Regulamentului (UE) 2015/848, analizează, de asemenea, măsura în care diferențele dintre cadrele naționale de insolvență acționează ca un stimulent pentru utilizarea abuzivă a practicii de alegere a unei instanțe mai favorabile de către părțile interesate. Al doilea studiu analizează subiectul urmăririi și recuperării activelor în cadrul procedurilor de insolvență. Ambele studii includ o analiză empirică, pentru care colectarea datelor de către contractant a implicat atât sondaje publice online, cât și interviuri structurate cu o serie de părți interesate din toate statele membre. În plus, Comisia a realizat un studiu dedicat, comandat societății Deloitte/Grimaldi, privind impactul măsurilor specifice de insolvență a întreprinderilor asupra recuperării valorii și a eficienței procedurilor de insolvență. Cele trei studii sunt disponibile pe site-ul web al Comisiei.

De asemenea, Comisia a consultat statele membre în mai multe rânduri pe parcursul elaborării propunerii. Inițiativa a fost discutată în diverse ocazii de miniștrii de finanțe ai statelor membre care și-au exprimat sprijinul pentru inițiativă. Concluziile Consiliului (ECOFIN) din 3 decembrie 2020 cu privire la planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital¹⁶ au încurajat Comisia să pună în aplicare această inițiativă. Aceste concluzii au fost confirmate de declarația summitului zonei euro din 11 decembrie 2020¹⁷. În aprilie 2021, miniștrii din zona Eurogrupului au concluzionat că reformele naționale ale regimurilor de insolvență ar trebui să progreseze în concordanță cu direcțiile de lucru paralele conduse de instituțiile UE, care au fost întreprinse în cadrul planului de acțiune privind uniunea piețelor de capital¹⁸. Declarația reuniunii summitului zonei euro din 25 iunie 2021 a confirmat că „trebuie identificate și abordate provocările structurale în ceea ce privește integrarea și dezvoltarea piețelor de capital, în special în domeniile vizate de normele de drept în materie de insolvență a întreprinderilor”¹⁹. În mod similar, Parlamentul European și-a manifestat, de asemenea, sprijinul pentru regimuri de insolvență mai eficiente și mai armonizate, solicitând Comisiei să își asume un angajament mai ferm de a realiza progrese reale în acest domeniu, care, potrivit Parlamentului, încă reprezintă un obstacol major pentru integrarea reală a piețelor de capital din UE²⁰.

În același timp, având în vedere legătura strânsă dintre normele de drept în materie de insolvență și alte domenii ale dreptului intern (cum ar fi dreptul proprietății și dreptul muncii), precum și diferențele dintre principalele obiective de politică ale normelor de drept în materie de insolvență, unele state membre au exprimat rezerve cu privire la legislația obligatorie de armonizare a normelor de drept în materie de insolvență, inclusiv într-o scrisoare trimisă Comisiei la 1 aprilie 2021.

La 22 martie 2022, Comisia a organizat un atelier specializat cu experți guvernamentali din statele membre. Statele membre au subliniat necesitatea unei analize aprofundate și detaliate a problemelor, precum și importanța stabilirii cu claritate a amplitudinii problemelor, a părților interesate afectate de acestea și a impactului real al acestora asupra pieței interne. În mod similar, în ceea ce privește natura oricărei acțiuni viitoare la nivelul UE, unele state membre au considerat că este necesară o abordare prudentă și au sugerat că măsurile ar trebui să se concentreze pe îmbunătățirea eficienței procedurilor de insolvență.

La 25 octombrie 2022, Comisia a organizat un al doilea atelier cu experți guvernamentali din statele membre pentru a-i informa cu privire la opțiunile de politică incluse în evaluarea impactului și la stadiul elaborării propunerii.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere se întemeiază pe activitățile de cercetare teoretică și, în special, pe următoarele studii și cunoștințe de specialitate²¹:

¹⁶ Concluziile Consiliului cu privire la planul de acțiune al Comisiei, doc. nr. 12898/1/20 REV 1.

¹⁷ Doc. nr. EURO 502/20.

¹⁸ A se vedea nota pentru discuție a Comisiei la adresa <https://www.consilium.europa.eu/media/49192/20210416-eg-com-note-on-insolvency-frameworks.pdf>. Scrisoarea de sinteză a discuției este disponibilă la adresa <https://www.consilium.europa.eu/media/49366/20210416-summing-up-letter-eurogroup.pdf>.

¹⁹ Doc. nr. EURO 502/21.

²⁰ Rezoluția Parlamentului European din 8 octombrie 2020 referitoare la continuarea dezvoltării uniunii piețelor de capital (UPC): un acces mai bun la finanțarea de pe piețele de capital, în special pentru IMM-uri, și o mai mare participare a investitorilor mici [2020/2036(INI)].

²¹ Alte studii au fost elaborate în numele Comisiei în vederea pregătirii prezentei inițiative: (1) Comisia Europeană, „Improving the evidence base on transfer of business in Europe: annex C: case study on the cross-border dimension of business transfers” (Îmbunătățirea bazei de cunoștințe privind

· Deloitte/Grimaldi (2022), „Study to support the preparation of an impact assessment on a potential EU initiative increasing convergence of national insolvency laws” (Studiu în sprijinul elaborării unei evaluări a impactului privind o potențială inițiativă a UE de creștere a convergenței normelor de drept intern în materie de insolvență), *proiect de raport final*, DG JUST, martie 2022.

· Spark, Tipik, „Study on the issue of abusive forum shopping in insolvency proceedings” (Studiu privind problema utilizării abuzive a practicii de alegere a unei instanțe mai favorabile în procedurile de insolvență), DG JUST, februarie 2022 (contractul specific nr. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0160).

· Spark, Tipik, „Study on tracing and recovery of debtor’s assets by insolvency practitioners” (Studiu privind urmărirea și recuperarea activelor debitorului de către practicienii în insolvență), DG JUST, martie 2022 (contractul specific nr. JUST/2020/JCOO/FW/CIVI/0172).

Materialele colectate și utilizate pentru a contribui la evaluarea impactului au fost, în general, factuale sau au provenit din surse respectabile și recunoscute, care reprezintă repere și puncte de referință pentru subiectul avut în vedere. Contribuțiile primite de la părțile interesate în timpul activităților de consultare au fost, în general, tratate ca avize, cu excepția cazului în care erau de natură factuală.

• **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului a analizat trei dimensiuni-cheie ale normelor de drept în materie de insolvență: (i) recuperarea activelor din masa lichidată a bunurilor care face obiectul insolvenței; (ii) eficiența procedurilor; și (iii) distribuirea previzibilă și echitabilă a valorii recuperate între creditorii. Aceste trei dimensiuni acoperă, în special, aspecte legate de acțiunile în anulare, urmărirea activelor, atribuțiile și răspunderea directorilor, vânzarea unei întreprinderi ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea prin intermediul procedurii de „pre-pack”, declanșarea procedurii de insolvență, un regim special de insolvență pentru microîntreprinderi și întreprinderi mici, rangul creanțelor și comitetele creditorilor. Opțiunile au fost identificate pe baza contribuțiilor unui grup de experți în probleme legate de restructurare și normele de drept în materie de insolvență, a unui studiu specific și a schimburilor cu părțile interesate. Acestea au fost analizate din perspectiva a trei obiective, și anume dacă: (i) permit o valoare de recuperare mai mare; (ii) conduc la o durată mai scurtă a procedurilor de insolvență; și (iii) reduc insecuritatea juridică și costurile de informare, în special pentru investitorii transfrontalieri.

transferul de întreprinderi în Europa: anexa C: studiu de caz privind dimensiunea transfrontalieră a transferurilor de întreprinderi), Agenția Executivă pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Oficiul pentru Publicații, februarie 2021, disponibil la: , (2) Steffek, F., „Analysis of individual and collective loan enforcement laws in the EU Member States” (Analiza legislației în materie de executare silită a creditelor individuale și colective în statele membre ale UE), DG FISMA, noiembrie 2019, disponibil la , (3) McCormack, G. et al., „Study on a new approach to business failure and insolvency, comparative legal analysis of the Member States’ relevant provisions and practices” (Studiu privind o nouă abordare privind eșecul în afaceri și insolvența, analiză juridică comparativă a dispozițiilor și practicilor relevante ale statelor membre), DG JUST, ianuarie 2016, disponibil la , (4) „EBA Report on the benchmarking of national loan enforcement frameworks, Response to the European Commission’s call for advice on benchmarking on national loan enforcement frameworks (including insolvency frameworks) from a bank creditors perspective” [Raportul ABE privind analiza comparativă a cadrelor naționale privind executarea silită a creditelor, Răspunsul la cererea de consiliere a Comisiei Europene cu privire la analiza comparativă a cadrelor naționale privind executarea silită a creditelor (inclusiv a cadrelor de insolvență) din perspectiva creditorilor bancari], Autoritatea Bancară Europeană, noiembrie 2020, EBA/Rep/2020/29.

Propunerea și evaluarea revizuită a impactului răspund observațiilor primite din partea Comitetului de control normativ, care a concluzionat, în primul său aviz din 24 iunie 2022, că sunt necesare ajustări ale evaluării impactului înainte de a continua această inițiativă. S-au colectat elemente de probă suplimentare cu privire la modul în care procedurile actuale de insolvență afectează în mod negativ investițiile transfrontaliere pe piața unică și la modul în care acest lucru se compară cu alți factori. În textul de bază și în anexa 5 au fost adăugate mai multe informații privind diferențele dintre țări în ceea ce privește normele în materie de insolvență. Diferențele dintre Directiva (UE) 2019/1023, Regulamentul (UE) 2015/848 și prezenta propunere au fost explicate mai pe larg. S-a efectuat o analiză suplimentară a impactului diferitelor măsuri asupra capacității judiciare și a modului în care părțile interesate au considerat diferitele măsuri. Compromisurile dintre opțiunile de politică au fost formulate mai clar, iar opiniile părților interesate au fost raportate mai detaliat.

CCN a examinat evaluarea impactului revizuită și a emis un al doilea aviz pozitiv la 10 octombrie 2022, fără rezerve. Comitetul a remarcat că evaluarea impactului s-a îmbunătățit semnificativ și a oferit câteva sugestii de îmbunătățiri suplimentare.

Prezenta propunere are un impact ușor pozitiv asupra digitalizării, care rezultă în special printr-un grad mai ridicat de automatizare a proceselor în cadrul procedurilor simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi și prin utilizarea portalului digital (portalul e-justiție) pentru a furniza informații ușor de utilizat cu privire la principalele caracteristici ale regimurilor de insolvență și la ierarhizarea creanțelor.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificare**

Creșterea eficienței procedurilor de insolvență va contribui la reducerea duratei procedurilor de insolvență și la creșterea valorii de recuperare în cazurile de insolvență, ceea ce s-ar traduce prin costuri mai mici de lichidare a întreprinderilor și rate de recuperare mai mari pentru creditori și investitori.

Prezenta propunere vizează, de asemenea, îmbunătățirea mediului de afaceri pentru IMM-uri. Prin creșterea ratelor de recuperare preconizate pentru creditorii și investitorii cu expuneri față de IMM-uri și alte întreprinderi, propunerea urmărește să reducă riscul perceput de a investi în IMM-uri, care se preconizează că se va reflecta în costuri de finanțare mai scăzute pentru IMM-uri, în condițiile în care toate celelalte elemente rămân neschimbate. Între timp, propunerea nu impune obligații sau costuri de asigurare a conformității pentru IMM-urile care sunt active din punct de vedere economic și simplifică procedurile pentru cele care se confruntă cu insolvența.

Prezenta propunere introduce, de asemenea, o procedură specială de facilitare și accelerare a lichidării microîntreprinderilor, permițând un proces de insolvență mai eficient din punctul de vedere al costurilor pentru aceste microîntreprinderi. Aceste mecanisme sprijină, de asemenea, lichidarea ordonată a microîntreprinderilor „fără active”, abordând problema care constă în faptul că unele state membre resping accesul la o procedură de insolvență dacă valoarea de recuperare preconizată este mai mică decât costurile judiciare. Oferind tuturor microîntreprinderilor posibilitatea de a iniția proceduri pentru a-și soluționa dificultățile financiare, prezenta propunere garantează că întreprinzătorii fondatori pot beneficia de remiterea de datorie și de un nou început, în conformitate cu dispozițiile Directivei (UE) 2019/1023.

- **Drepturile fundamentale**

Propunerea respectă drepturile și libertățile fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și trebuie pusă în aplicare în consecință. În special, prezenta propunere respectă drepturile și libertățile consacrate la articolul 7 (respectarea vieții private

și de familie), articolul 8 (protecția datelor cu caracter personal), articolul 15 (libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă), articolul 16 (libertatea de a desfășura o activitate comercială), articolul 17 (dreptul la proprietate), articolul 27 (dreptul lucrătorilor la informare și la consultare) și articolul 47 al doilea paragraf (dreptul la un proces echitabil).

Propunerea va oferi instanțelor desemnate acces la registrele naționale de conturi bancare și la sistemele electronice de extragere a datelor, precum și la sistemul interconectat de registre centralizate de conturi bancare (BAR – *bank account registers*), punctul unic de acces la BAR. Propunerea va oferi, de asemenea, practicienilor în insolvență acces la Registrul beneficiarilor reali creat în statul membru în care a fost deschisă procedura, precum și la sistemul de interconectare a registrelor beneficiarilor reali, BORIS.

Registrele naționale de conturi bancare și sistemele electronice de extragere a datelor, precum și registrele beneficiarilor reali centralizează datele cu caracter personal. Extinderea accesului la aceste registre și sisteme și la punctele unice de acces va avea, prin urmare, un impact asupra drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate, în special asupra dreptului la viață privată și a dreptului la protecția datelor cu caracter personal. Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute de cartă care rezultă din aceasta trebuie să respecte cerințele prevăzute de cartă, în special la articolul 52 alineatul (1).

Restrângerea este prevăzută de lege și este justificată de necesitatea de a consolida în mod eficient trasabilitatea activelor în contextul procedurilor de insolvență în curs, inclusiv într-un cadru transfrontalier, în scopul de a maximiza recuperarea valorii de către creditori de la societatea insolventă. În plus, este respectată esența drepturilor și a libertăților în cauză, iar restrângerile sunt proporționale cu obiectivul urmărit. Impactul va fi relativ limitat, întrucât datele accesibile și care pot fi căutate acoperă numai un set de date, stabilite în prezenta propunere, precum și în instrumentele UE de instituire a acestor sisteme, care sunt strict necesare pentru urmărirea activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Prezenta propunere garantează că prelucrarea acestor date va respecta normele UE aplicabile în materie de protecție a datelor. Regulamentul (UE) 2018/1725²² se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentei propuneri.

Propunerea specifică în special scopurile prelucrării datelor cu caracter personal și solicită statelor membre să desemneze instanțele de insolvență care au dreptul să solicite informații direct de la registrele naționale de conturi bancare și de la sistemele electronice de extragere a datelor. Propunerea obligă, de asemenea, statele membre să se asigure că personalul instanțelor desemnate menține standarde profesionale înalte de protecție a datelor, că sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice pentru a proteja securitatea datelor la standarde tehnologice înalte în scopul exercitării de către instanțele desemnate a competenței de a accesa și de a căuta informații privind conturile bancare și că autoritățile care gestionează registrele centralizate de conturi bancare țin evidențe de fiecare dată când o instanță desemnată accesează și caută informații privind conturile bancare.

În plus, propunerea identifică în mod clar domeniul de aplicare al informațiilor deținute în registrele beneficiarilor reali accesibile practicienilor în insolvență.

În cele din urmă, propunerea specifică faptul că Comisia nu va stoca date cu caracter personal în ceea ce privește interconectarea sistemelor naționale de licitație electronică și conține dispoziții privind controlul datelor de către Comisie.

²² Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere are implicații în ceea ce privește costurile și sarcina administrativă a Comisiei. Aceste costuri și această sarcină decurg din obligația prevăzută la articolul 51 din prezenta propunere de a crea un sistem de interconectare a sistemelor naționale de licitație electronică prin intermediul portalului european e-justiție. Pe baza experienței acumulate cu alte proiecte de interconectare ale portalului e-justiție, costurile de punere în aplicare pentru Comisie sunt estimate la 1,75 milioane EUR pentru actualul buget pe termen lung (cadrul financiar multianual)²³. Costurile suplimentare vor fi acoperite prin realocarea creditelor în cadrul programului „Justiție”.

Impactul financiar și bugetar al prezentei propuneri este explicat în detaliu în fișa financiară legislativă anexată la prezenta propunere.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Se preconizează o evaluare la cinci ani de la punerea în aplicare a măsurilor și în conformitate cu orientările Comisiei privind o mai bună legiferare. Obiectivul evaluării va include analizarea eficacității și eficienței directivei în ceea ce privește atingerea obiectivelor de politică și luarea de decizii cu privire la necesitatea unor noi măsuri sau modificări. Statele membre trebuie să furnizeze Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea evaluării respective.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Prezenta propunere vizează cele trei dimensiuni-cheie ale normelor de drept în materie de insolvență: (i) recuperarea activelor din masa lichidată a bunurilor care face obiectul insolvenței; (ii) eficiența procedurilor; și (iii) distribuirea previzibilă și echitabilă a valorii recuperate între creditorii. Elementele sale constitutive au fost selectate cu atenție pe baza experienței dobândite în urma negocierii Directivei privind restructurarea și insolvența, a deliberărilor și a recomandărilor finale ale grupului de experți, a rezultatelor consultării publice, a unui studiu realizat de un consultant extern și a interacțiunii extinse cu părțile interesate.

Prezenta propunere vizează maximizarea recuperării valorii de la societatea insolventă pentru creditorii. În acest scop, dispozițiile privind acțiunile în anulare și urmărirea activelor se consolidează reciproc. În acest sens, ele introduc un set minim de condiții armonizate pentru exercitarea acțiunilor în anulare și consolidează trasabilitatea activelor prin îmbunătățirea accesului practicienilor în insolvență la informații privind conturile bancare, la informații privind beneficiarii reali și la anumite registre naționale de active, inclusiv la cele din alte state membre. Aceste dispoziții sunt combinate cu posibilitatea de a maximiza valoarea de recuperare a întreprinderii într-un stadiu incipient prin intermediul procedurii de „pre-pack” și cu obligația directorilor de a depune cu promptitudine o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență pentru a evita eventualele pierderi de valoare a activelor pentru creditorii.

Prezenta propunere vizează, de asemenea, consolidarea eficienței procedurale, în special în ceea ce privește lichidarea microîntreprinderilor insolvente. Este important să se asigure că noile norme funcționează corespunzător și pentru microîntreprinderile din UE. Costul

²³ Aceste costuri ar trebui să fie completate cu alte costuri de punere în aplicare în valoare de 1,6 milioane EUR pentru exercițiul bugetar 2028. Costurile anuale estimate de întreținere a sistemului de interconectare în cadrul portalului european e-justiție sunt de 600 000 EUR începând din 2029.

procedurilor de insolvență obișnuite pentru aceste întreprinderi este prohibitiv, iar posibilitatea de a beneficia de o remitere de datorie le-ar permite să deblocheze capitalul antreprenorial pentru noi proiecte. Acest lucru este completat de o mai mare transparență pentru creditorii în ceea ce privește principalele caracteristici ale normelor de drept intern privind procedurile de insolvență, inclusiv cu privire la declanșarea procedurii de insolvență.

În cele din urmă, pentru a asigura o distribuie echitabilă și previzibilă a valorilor recuperate între creditorii, propunerea introduce cerințe pentru îmbunătățirea reprezentării intereselor creditorilor în cadrul procedurilor prin intermediul comitetelor creditorilor. La aceasta se adaugă o mai mare transparență pentru creditorii în ceea ce privește normele care reglementează rangul creanțelor.

Propunerea de directivă este împărțită în nouă titluri.

Titlul I conține dispoziții generale privind domeniul de aplicare și definițiile.

Titlul II privind acțiunile în anulare prevede norme minime de armonizare menite să protejeze masa bunurilor care face obiectul insolvenței împotriva eliminării ilegale a activelor efectuate înainte de deschiderea procedurii de insolvență. Obiectivul este de a garanta că normele de drept intern ale statelor membre privind procedurile de insolvență prevăd un standard minim de protecție în ceea ce privește nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale. În același timp, statele membre pot introduce sau menține norme care să asigure un nivel mai ridicat de protecție a creditorilor, de exemplu, prevăzând mai multe motive de anulare. Dispozițiile incluse în titlul menționat stabilesc condițiile prealabile generale pentru declararea nulității unui act juridic, motivele anulării și consecințele juridice ale acțiunilor în anulare.

Articolul 4 stabilește condițiile prealabile generale pentru acțiunile în anulare, precizând că toate actele juridice – inclusiv omisiunile – pot face obiectul acțiunilor în anulare, cu condiția ca acestea să fie prejudiciabile masei credale și ca oricare dintre motivele de anulare identificate la articolele următoare să fie îndeplinit.

Articolul 5 clarifică faptul că dispozițiile privind acțiunile în anulare sunt norme minime de armonizare și că, prin urmare, statele membre pot menține sau adopta dispoziții care prevăd un nivel mai ridicat de protecție a creditorilor.

Articolul 6 stabilește primul motiv specific de anulare („preferințe”). Acestea sunt acte juridice de care a beneficiat un creditor (sau un grup de creditorii) și care au fost realizate cu maxim trei luni înainte de depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau după depunerea cererii („perioada suspectă”). Întrucât acest motiv de anulare este declanșat de simpla perfectare a actului juridic, perioada suspectă este cea mai scurtă în comparație cu perioadele suspecte ale celorlalte motive de anulare. În plus, în ceea ce privește „acoperirile conforme” (și anume prestații care erau în întregime conforme cu creanța creditorului, cum ar fi satisfacerea unei creanțe scadente cu mijloace obișnuite de plată), actele juridice pot fi declarate nule din acest motiv numai în cazul în care creditorul avea sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile sau că a fost depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. În sfârșit, dispoziția enumeră anumite tipuri de acte juridice care nu pot fi declarate nule din acest motiv.

Articolul 7 stabilește al doilea motiv specific de anulare: acte juridice subevaluate. Acest motiv se referă nu numai la cadouri sau alte donații, ci și la acte juridice împotriva unei retribuții neobișnuit de scăzute. El joacă un rol semnificativ în legislația privind acțiunile în anulare, deoarece reprezintă (printre altele) o cale de atac eficientă împotriva eventualelor eforturi ale debitorului de a plasa activele în afara sferei de acțiune a creditorilor prin

transferarea acestora către terți, cum ar fi membrii de familie sau entitățile care dețin active, continuând, în același timp, să aibă posibilitatea de a utiliza aceste active.

Articolul 8 stabilește cel de al treilea și ultimul motiv de anulare, acțiunile frauduloase intenționate, și anume actele juridice care fraudează creditorii.

Articolul 9 stabilește consecințele generale ale acțiunilor în anulare. Printre acestea se numără inopozabilitatea creanțelor care rezultă dintr-un act juridic declarat nul, precum și obligația părții care beneficiază de respectivul act juridic de a despăgubi integral masa bunurilor care face obiectul insolvenței pentru prejudiciul cauzat. Articolul clarifică faptul că obligația de a despăgubi masa bunurilor care face obiectul insolvenței nu poate fi compensată cu creanțele celeilalte părți la actul juridic care a fost declarat nul.

Articolul 10 prevede dispoziții privind drepturile celeilalte părți la actul juridic care a fost declarat nul. În special, creanțele care sunt satisfăcute de actul juridic declarat nul se reactivează în măsura în care partea despăgubește masa bunurilor care face obiectul insolvenței.

Articolul 11 se referă la răspunderea părților terțe: orice moștenitor sau succesor universal al celeilalte părți la actul juridic declarat nul succede în poziția părții respective, inclusiv în ceea ce privește consecințele juridice ale acțiunilor în anulare. Succesorii individuali sunt răspunzători numai dacă au achiziționat activul la un preț subevaluat sau dacă aveau sau ar fi trebuit să aibă cunoștința de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunile în anulare.

Articolul 12 confirmă privilegiul de restructurare introdus prin articolele 17 și 18 din Directiva (UE) 2019/1023. Acesta prevede că normele privind acțiunile în anulare din acest titlu nu aduc atingere aplicării articolelor 17 și 18 din Directiva (UE) 2019/1023.

Titlul III privind urmărirea activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței este o intervenție orientată, care ar trebui să fie plasată în contextul Regulamentului (UE) 2015/848, care prevede că, în principiu, practicienii în insolvență pot exercita și în alte state membre atribuțiile conferite de dreptul statului membru în care a fost deschisă procedura principală de insolvență și în care au fost numiți. Normele specifice din titlul respectiv se axează pe accesul practicienilor în insolvență la diferite registre care conțin informații relevante privind activele care aparțin sau ar trebui să aparțină masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Unele registre electronice naționale sunt publice sau chiar accesibile prin intermediul platformelor unice de interconectare înființate de UE, cum ar fi sistemul de interconectare a registrelor de insolvență (IRI)²⁴. Dispozițiile propunerii de directivă extind domeniul de aplicare al registrelor accesibile practicienilor în insolvență la unele registre care nu sunt disponibile publicului, cum ar fi cele instituite inițial în temeiul cadrului UE de combatere a spălării banilor (registrele naționale centrale de conturi bancare sau informațiile privind fiduciile din registrele beneficiarilor reali din statele membre). Titlul III obligă, de asemenea, statele membre să ofere practicienilor în insolvență străini acces direct și rapid la registrele enumerate în anexă (atât timp cât acestea sunt deja disponibile în statul membru).

Articolul 13 impune statelor membre să desemneze instanțele de insolvență de pe teritoriul lor care vor avea acces direct la mecanismele naționale centralizate automatizate, cum ar fi registrele centralizate de conturi bancare sau sistemele electronice de extragere a datelor, instituite în temeiul articolului 32a din Directiva (UE) 2015/849²⁵. Directiva (UE) 2015/849 a

²⁴ https://e-justice.europa.eu/content_interconnected_insolvency_registers_search-246-ro.do.

²⁵ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a

obligat statele membre să instituie mecanisme centralizate automatizate care permit identificarea tuturor persoanelor fizice sau juridice care dețin sau controlează conturi de plăți, precum și conturi bancare identificate prin IBAN și casete de valori deținute de o instituție de credit. Directiva privind combaterea spălării banilor oferă, de asemenea, unităților de informații financiare ale statelor membre acces imediat și nefiltrat la aceste registre. Directiva (UE) 2019/1153²⁶ acordă acces direct și imediat la registrele naționale de conturi bancare autorităților de aplicare a legii, desemnate de statele membre în acest scop, atunci când acest acces este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în lupta împotriva infracțiunilor grave. Funcționarilor responsabili cu recuperarea activelor li se va acorda, de asemenea, acces direct în temeiul Directivei (UE) 2019/1153. Articolul 12 va garanta că numai instanțele de insolvență care au fost desemnate în mod corespunzător și notificate Comisiei vor avea acces direct la registrele de conturi bancare sau la sistemele electronice de extragere a datelor.

Articolele 14 și 15 clarifică condițiile specifice pentru accesul instanțelor desemnate la registrele de conturi bancare. Instanțele desemnate vor avea acces la registrele naționale centrale de conturi bancare din statul lor membru și din alte state membre, prin intermediul punctului unic de acces la registrele de conturi bancare (BAR), atunci când sistemul de interconectare a registrelor centrale ale statelor membre va fi instituit și operațional²⁷.

Articolul 16 se referă la înregistrarea căutărilor în registrele de conturi bancare.

Articolul 17 stabilește dispoziții privind accesul practicienilor în insolvență la registrele de informații privind beneficiarii reali. Acesta include atât accesul la registrul (registrele) beneficiarilor reali de la nivel național instituit(e) în statul membru în care au fost deschise procedurile, cât și accesul la sistemul de interconectare a registrelor beneficiarilor reali. Temeiul juridic pentru aceste registre este prevăzut la articolul 30 alineatul (3) și la articolul 31 alineatul (3a) din Directiva (UE) 2015/849. Temeiul juridic pentru interconectarea acestor registre este prevăzut la articolul 30 alineatul (10) și la articolul 31 alineatul (9) din Directiva (UE) 2015/849. Un set minim de informații din registrele beneficiarilor reali este accesibil publicului pentru entitățile corporative și alte persoane juridice. Pentru fiducii și construcții juridice similare, accesul la acest set minim de informații nu este public, ci este condiționat de demonstrarea unui interes legitim. Articolul 17 clarifică faptul că există un interes legitim ori de câte ori un practician în insolvență solicită informații referitoare la fiducii și construcții juridice similare în vederea identificării și urmăririi activelor în cadrul procedurii de insolvență în care este numit, iar accesul este limitat la un domeniu de aplicare prestabilit al informațiilor.

Articolul 18 stabilește norme privind accesul direct și rapid al practicienilor în insolvență la registrele naționale care conțin informații privind activele. În acest context, registrele activelor ar trebui să includă registrele enumerate în anexa la propunerea de directivă, cu condiția ca aceste registre să fie disponibile în statul membru în cauză. Dispoziția prevede, de asemenea, că practicienii în insolvență numiți în alte state membre trebuie să beneficieze de aceleași

²⁶ Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei, JO L 0849, 9.7.2018, p. 1.

²⁶ Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului (JO L 186, 11.7.2019, p. 122).

²⁷ Interconectarea la nivelul UE a registrelor naționale centrale de conturi bancare (CBAR – *central bank account registries*) a fost propusă de Comisia Europeană în propunerea sa referitoare la cea de A șasea directivă privind combaterea spălării banilor. A se vedea articolele 14 și 15 din propunere (COM/2021/423 final din 20.7.2021). Propunerea este negociată în prezent în Parlamentul European și Consiliu.

condiții de acces ca și practicienii în insolvență numiți în statele membre în care se află registrul activelor.

Titlul IV privind procedurile de „pre-pack” urmărește să asigure faptul că aceste proceduri, considerate în general eficiente pentru recuperarea valorii pentru creditori, sunt disponibile în mod structurat în regimurile de insolvență din toate statele membre. În cadrul unei proceduri de „pre-pack”, vânzarea întreprinderii debitorului (sau a unei părți a acesteia) este pregătită și negociată înainte de deschiderea oficială a procedurii de insolvență. Acest lucru permite executarea vânzării și obținerea veniturilor încasate la scurt timp după deschiderea procedurii oficiale de insolvență destinate lichidării unei întreprinderi. Prezenta propunere include o serie de garanții pentru a se asigura că potențialii cumpărători sunt contactați și că se obține cea mai bună valoare de piață posibilă ca urmare a unui proces de vânzare competitiv. Aceste garanții sunt formulate astfel încât să ofere statelor membre posibilitatea de a alege între asigurarea competitivității, a transparenței și a echității procesului de vânzare realizat în „etapa de pregătire” (de obicei confidențială) și desfășurarea unei licitații publice rapide după deschiderea procedurii oficiale în „etapa de lichidare”.

Articolul 19 obligă statele membre să includă în regimul lor de insolvență o procedură de „pre-pack” compusă din două etape ulterioare („etapa de pregătire” și „etapa de lichidare”).

Articolul 20 se referă la relația dintre propunerea de directivă și alte instrumente ale Uniunii. Acesta prevede că etapa de lichidare se consideră a fi o procedură de insolvență, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) 2015/848. De asemenea, articolul lasă statelor membre opțiunea de a considera că administratorii judiciari sunt practicieni în insolvență, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) 2015/848. Ultimul paragraf al dispoziției clarifică relația dintre propunerea de directivă și Directiva 2001/23/CE a Consiliului, în conformitate cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Heiploeg. Dispoziția prevede că, în scopul aplicării articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE, etapa de lichidare a procedurii de „pre-pack” trebuie să fie considerată o procedură de insolvență care a fost instituită în vederea lichidării bunurilor cedentului sub controlul unei autorități competente.

Articolul 21 stabilește norme în materie de competență privind procedura de „pre-pack”. Acest articol clarifică faptul că instanța care are competență internațională asupra procedurii principale de insolvență a debitorului are competență și asupra procedurii de „pre-pack”.

Articolul 22 stabilește norme privind „administratorul judiciar” care este principalul actor în „etapa de pregătire” a procedurii de „pre-pack”. Articolul enumeră sarcinile pe care trebuie să le îndeplinească administratorul judiciar pentru a conduce procesul de vânzare și pentru a identifica potențialii cumpărători. În calitate de „practician în insolvență potențial”, administratorul judiciar trebuie să îndeplinească toate criteriile de eligibilitate pe care dreptul privind insolvența din statul membru în care este deschisă procedura de „pre-pack” le impune pentru numirea unui practician în insolvență, asigurându-se astfel că aceeași persoană îndeplinește cele două roluri în cele două etape ulterioare ale procedurii de „pre-pack”.

Articolul 23 extinde (cu modificările necesare) aplicarea normelor privind suspendarea executărilor silite individuale împotriva debitorului, prevăzute la articolele 6 și 7 din Directiva (UE) 2019/1023, la etapa de pregătire a procedurii de „pre-pack”, cu condiția îndeplinirii condiției privind probabilitatea de insolvență sau a declarării insolvenței debitorului.

Articolul 24 se referă la principiile aplicabile procesului de vânzare a întreprinderii debitorului. Administratorul judiciar trebuie să se asigure că procesul de vânzare desfășurat în etapa de pregătire, de obicei în mod confidențial, este competitiv, transparent, echitabil și

respectă standardele de pe piață. Aceste principii pot fi ignorate numai în cazul în care un stat membru optează să introducă obligația instanței de a organiza o licitație publică rapidă după deschiderea etapei de lichidare.

Articolul 25 garantează faptul că administratorul judiciar este numit în calitate de practician în insolvență în momentul deschiderii etapei de lichidare a procedurii de „pre-pack”.

Articolul 26 se referă la procesul de autorizare a vânzării întreprinderii debitorului de către instanța de insolvență în etapa de lichidare. În temeiul alineatului (1), instanța trebuie să evalueze dacă procesul de vânzare desfășurat în etapa de pregătire a respectat principiile și condițiile aplicabile. În cazul în care instanța nu confirmă vânzarea întreprinderii către achizitorul propus de administratorul judiciar, procedura de insolvență deschisă la începutul etapei de lichidare continuă fără a se încheia vânzarea „pre-pack”. Alineatul (2) instruește statele membre care aleg să impună desfășurarea unei licitații publice la începutul etapei de lichidare să utilizeze cea mai bună ofertă primită în etapa de pregătire ca ofertă de tip „stalking horse”, și anume ca ofertă inițială care să aibă rolul de prag al prețului de achiziție, astfel încât alți ofertanți să nu poată prezenta o ofertă mai mică decât prețul de achiziție. Acesta impune, de asemenea, ca măsurile de protecție acordate ofertantului „stalking horse” să fie proporționale și aplicate în măsura în care nu împiedică concurența reală.

Articolul 27 prevede dispoziții privind cesiunea contractelor în derulare, și anume a contractelor dintre debitor și o contraparte în temeiul cărora părțile au încă obligații de îndeplinit la deschiderea procedurii de insolvență. Astfel de contracte ar trebui, de regulă, să fie cesionate în favoarea achizitorului întreprinderii, chiar și fără consimțământul contrapărții.

Articolul 28 prevede că, prin vânzarea „pre-pack”, întreprinderea sau o parte a acesteia este achiziționată fără datorii și pasive.

Articolul 29 garantează că formularea de căi de atac împotriva vânzărilor „pre-pack” autorizate nu întârzie executarea acordului de vânzare și, prin urmare, valorificarea activelor. Potrivit acestei dispoziții, astfel de căi de atac pot avea un efect suspensiv asupra realizării vânzării, numai în cazul în care apelantul oferă o garanție adecvată care să acopere eventualele daune suferite ca urmare a unei astfel de suspendări. În același timp, articolul 29 lasă instanței sesizate cu calea de atac puterea discreționară de a scuti, în totalitate sau parțial, apelantul persoană fizică de constituirea unei garanții dacă aceasta consideră că o astfel de scutire este adecvată, având în vedere circumstanțele cauzei respective.

Articolul 30 clarifică faptul că criteriile de selectare a celei mai bune oferte ar trebui să corespundă criteriilor utilizate pentru a alege între ofertele concurente în cadrul procedurilor standard de insolvență.

Articolul 31 prevede că administratorul judiciar și practicianul în insolvență din cadrul procedurii de pre-pack răspund personal pentru orice daune cauzate de nerespectarea obligațiilor care le revin.

Articolul 32 stabilește garanții suplimentare pentru cazurile în care potențialul cumpărător este o parte strâns legată de debitor. Garanțiile suplimentare includ obligația practicianului în insolvență de a evalua, în situațiile în care singura ofertă provine de la o parte strâns legată, dacă oferta îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor. În cazul în care evaluarea conduce la o concluzie negativă, oferta ar trebui să fie respinsă de practicianul în insolvență.

Articolul 33 cuprinde diverse dispoziții care vizează maximizarea valorii întreprinderii vândute. Astfel se asigură că finanțarea intermediară este solicitată la cel mai mic cost posibil și că furnizorii de finanțare intermediară beneficiază de anumite garanții. Acest articol interzice, de asemenea, acordarea de drepturi de preempțiune ofertanților, deoarece posibilitatea de a exercita aceste drepturi ar prejudicia concurența în contextul procesului de

vânzare. O altă dispoziție limitează posibilitatea de a licita pentru credit la o parte din valoarea creanței garantate față de debitor.

Articolul 34 protejează interesele creditorilor în cursul procedurii de „pre-pack”. Acesta include dreptul de a fi audiat în cursul procedurii și alinierea, de regulă, a cerințelor de eliberare a garanțiilor reale la cele care s-ar aplica în cadrul procedurilor de insolvență în temeiul dreptului intern.

Articolul 35 se referă la situațiile în care achiziția întreprinderii prin procedura de „pre-pack” face obiectul unei decizii a unei autorități de concurență.

Titlul V privind atribuțiile directorilor face parte din măsurile care vizează maximizarea valorii masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Cu toate că propunerea de directivă nu prevede o definiție armonizată a directorilor, atunci când transpun dispozițiile cuprinse în acest titlu, statele membre ar trebui să țină seama de faptul că termenul „director” ar trebui înțeles în sens larg. Acest lucru este în conformitate cu sugestia din Ghidul legislativ privind normele de drept în materie de insolvență al Comisiei Organizației Națiunilor Unite pentru Dreptul Comercial Internațional (UNCITRAL)²⁸, conform căruia, „ca orientare generală [...], o persoană ar putea fi considerată director atunci când este responsabilă cu luarea deciziilor importante sau atunci când ia efectiv ori ar trebui să ia aceste decizii în ceea ce privește administrarea unei întreprinderi”. De regulă, directorii se numără printre primii care își dau seama dacă o întreprindere se apropie sau a trecut de pragul insolvenței. Prin urmare, aceștia ar trebui să aibă obligația de a depune în timp util o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. Propunerea de directivă stabilește un termen pentru îndeplinirea acestei obligații, împreună cu răspunderea civilă. Dispozițiile prezentului titlu reprezintă norme minime de armonizare, astfel încât statele membre pot menține sau introduce obligații mai stricte pentru directorii întreprinderilor care se apropie de insolvență.

Titlul VI conține norme privind procedurile simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi. Cadrele naționale de insolvență nu sunt întotdeauna adecvate pentru a trata microîntreprinderile insolvente în mod corespunzător și proporțional. Microîntreprinderile depun rareori cereri pentru a iniția proceduri standard de insolvență și, atunci când depun aceste cereri, este adesea prea târziu pentru a-și păstra valoarea. În multe state membre, nu are loc nicio lichidare ordonată a acestor întreprinderi, deoarece procedurile standard de insolvență nu sunt accesibile sau deschiderea unor astfel de proceduri este respinsă. Acest lucru se întâmplă în cazul în care nu există active în masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau în cazul în care valoarea activelor nu acoperă costurile administrative ale procedurii. Obiectivul propunerii de directivă este, prin urmare, de a garanta că microîntreprinderile, chiar și cele fără active, sunt lichidate în mod ordonat, prin intermediul unei proceduri rapide și eficiente din punctul de vedere al costurilor. Scopul principal al dispozițiilor din titlul VI este de a simplifica procedura și de a reduce costurile administrative aferente. De exemplu, de regulă, nu ar trebui numit niciun practician în insolvență în cadrul procedurii, deoarece intervenția acestuia este principalul factor de cost în procedura de insolvență, iar activitatea acestor întreprinderi nu este, de obicei, atât de complexă încât să necesite intervenția unui practician în insolvență. În mod similar, propunerea de directivă prevede că, de regulă, debitorul ar trebui să rămână în posesia activelor și a afacerilor întreprinderii pe tot parcursul procedurii. Un alt factor de reducere a costurilor este posibilitatea ca instanța să procedeze la valorificarea activelor prin intermediul unui sistem de

²⁸ „UNCITRAL Legislative Guide on Insolvency Law, Part four: Directors’ obligations in the period approaching insolvency (including in enterprise groups)” [Ghidul legislativ privind normele de drept în materie de insolvență al UNCITRAL, Partea a patra: Obligațiile directorilor în perioada care se apropie de insolvență (inclusiv în cadrul grupurilor de întreprinderi)], p. 19 (mn. 15).

licitație electronică, pe care fiecare stat membru ar trebui să îl instituie în cadrul procedurilor simplificate pentru microîntreprinderi.

Articolul 38 obligă statele membre să includă în normele lor de drept intern privind procedurile de insolvență reguli care să permită lichidarea microîntreprinderilor prin intermediul unei proceduri simplificate care să respecte standardele stabilite în titlul VI. Această dispoziție se referă, de asemenea, la condiția insolvenței în scopul deschiderii unei proceduri simplificate de lichidare și la tratarea cazurilor „fără active”.

Articolul 39 clarifică faptul că numirea unui practician în insolvență în cadrul procedurii simplificate de lichidare ar trebui să constituie o excepție.

Articolul 40 impune statelor membre să permită utilizarea mijloacelor electronice de comunicare pentru toate comunicările dintre autoritatea competentă și, după caz, practicianul în insolvență și părțile la procedură.

Articolul 41 prevede că procedurile simplificate de lichidare pot fi inițiate la cererea microîntreprinderii sau a unui creditor. Pentru a simplifica procedura de depunere a cererii, se va crea un formular standard în temeiul unui act de punere în aplicare al Comisiei.

Articolul 42 se referă la decizia de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare, inclusiv la motivele pe baza cărora autoritatea competentă poate refuza deschiderea procedurii.

Articolul 43 prevede că, de regulă, debitorul ar trebui să dețină în continuare controlul asupra activelor și a afacerilor sale pe tot parcursul procedurii.

Articolul 44 prevede că debitorul ar trebui să aibă acces la suspendarea executărilor silite individuale. Cu toate acestea, autoritatea competentă poate exclude anumite creanțe de la caz la caz, în circumstanțe prestabilite.

Articolul 45 asigură publicitatea deschiderii procedurilor simplificate de lichidare.

Articolul 46 se referă la declararea și admiterea creanțelor de către creditorii în cadrul unei proceduri simplificate de lichidare. Dispoziția pornește de la premisa că majoritatea creanțelor sunt declarate pe baza unei declarații scrise prezentate de către debitor. Pe lângă creanțele incluse în declarația respectivă, creditorii pot declara și alte creanțe. Pentru a simplifica procedura de admitere, creanțele enumerate în declarația debitorului sunt considerate ca fiind admise, cu excepția cazului în care creditorul le contestă în mod expres.

Articolul 47 conține dispoziții specifice privind inițierea și desfășurarea acțiunilor în anulare în cadrul procedurilor simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi.

Articolul 48 se referă la stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței prin stabilirea activelor incluse și prin asigurarea faptului că autoritățile competente identifică în mod clar activele care sunt excluse din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și, prin urmare, pot fi păstrate de debitor atunci când acesta este un întreprinzător.

Articolul 49 prevede că, după stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, autoritatea competentă decide dacă (a) procedează la valorificarea activelor sau (b) închide imediat procedura simplificată de lichidare deoarece valoarea activelor face ca valorificarea acestora să fie nerezonabilă. Dispoziția prevede, de asemenea, că activele debitorului ar trebui să fie valorificate prin licitație publică electronică, cu excepția cazului în care autoritatea competentă consideră că utilizarea altor mijloace de vânzare a activelor este mai adecvată, având în vedere natura activelor sau circumstanțele procedurii.

Articolul 50 obligă statele membre să înființeze și să exploateze una sau mai multe platforme de licitație electronică pentru valorificarea activelor din masa bunurilor care face obiectul

insolvenței în cadrul procedurilor de insolvență. Dispoziția permite, de asemenea, statelor membre să prevadă că utilizatorii acestor platforme pot, de asemenea, să depună oferte pentru achiziționarea întreprinderii debitorului ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea. Platforma (platformele) ar trebui să fie disponibilă (disponibile) în cadrul procedurilor simplificate de lichidare, chiar dacă statele membre pot decide să extindă utilizarea acestora la alte proceduri de insolvență. Dispoziția obligă statele membre să permită accesul la platformă (platforme) tuturor rezidenților sau celor care își au sediul social pe teritoriul UE.

Urmând exemplul altor proiecte ale UE de interconectare a registrelor electronice descentralizate [de exemplu, sistemul de interconectare a registrelor comerțului (BRIS), sistemul de interconectare a registrelor de insolvență (IRI)], articolul 51 impune Comisiei să instituie un sistem de interconectare a sistemelor naționale de licitație electronică prin intermediul portalului european e-justiție, care ar trebui să servească drept punct de acces electronic central. Valoarea adăugată a unui astfel de sistem de interconectare constă în accesibilitatea tuturor licitațiilor prin intermediul unei platforme unice, care este disponibilă în toate limbile oficiale ale UE. Specificațiile tehnice ale respectivului sistem de interconectare vor fi stabilite prin intermediul unui (unor) act(e) de punere în aplicare. Opțiunile de dezvoltare și achiziții în materie de tehnologia informației vor face obiectul aprobării prealabile de către Consiliul pentru tehnologia informației și securitate cibernetică al Comisiei Europene.

Articolul 52 se referă la costurile de instituire și interconectare a sistemelor de licitații electronice, în timp ce articolul 53 stabilește responsabilitățile Comisiei în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul sistemului de interconectare a platformelor de licitație electronică.

Articolul 54 stabilește normele privind vânzările de active din masa bunurilor care face obiectul insolvenței prin licitație electronică în cadrul procedurilor simplificate de lichidare.

Articolul 55 reglementează decizia privind închiderea procedurilor simplificate de lichidare și prevede că o astfel de decizie ar trebui să precizeze termenul care conduce la remiterea de datorie.

Articolul 56 stabilește principiul conform căruia nu numai întreprinzătorii debitori, ci și fondatorii, proprietarii sau membrii unei microîntreprinderi cu răspundere nelimitată, care răspund personal pentru datoriile debitorului, ar trebui să aibă acces efectiv la remiterea completă de datorie ca urmare a închiderii procedurilor simplificate de lichidare. Condițiile, motivele, termenul și alte circumstanțe ale procedurii care conduce la remiterea de datorie trebuie stabilite în conformitate cu normele prevăzute în titlul III din Directiva (UE) 2019/1023.

Articolul 57 clarifică faptul că procedurile privind garanțiile personale furnizate pentru nevoile comerciale ale microîntreprinderilor ar trebui să fie coordonate sau consolidate cu procedurile simplificate de lichidare relevante ale aceleiași microîntreprinderi.

Titlul VII stabilește dispoziții privind comitetul creditorilor. Comitetul creditorilor este un instrument-cheie pentru a se asigura că procedurile de insolvență se desfășoară într-un mod care protejează interesele creditorilor și asigură implicarea creditorilor individuali care, altfel, ar putea să nu participe la procedură din cauza resurselor limitate sau a lipsei de proximitate geografică. Prin urmare, obiectivul dispozițiilor din titlul respectiv este de a consolida poziția creditorilor în cadrul procedurii. Această consolidare se realizează prin asigurarea instituirii unui comitet al creditorilor în cazul în care adunarea generală a creditorilor este de acord și prin prevederea unor norme minime de armonizare în ceea ce privește aspecte esențiale

precum numirea membrilor și componența comitetului, metodele de lucru, funcția comitetului, precum și răspunderea personală a membrilor săi.

Articolul 58 se referă la cerințele pentru înființarea comitetului creditorilor, stabilind principiul conform căruia decizia privind înființarea unui comitet al creditorilor ar trebui luată în cadrul adunării generale a creditorilor. Acest articol permite, de asemenea, statelor membre să ofere creditorilor posibilitatea de a înființa un comitet al creditorilor încă de la data depunerii cererii de deschidere a procedurii de insolvență (și înainte de deschiderea procedurii), asigurându-se, în același timp, că prima adunare generală a creditorilor este convocată pentru a decide cu privire la continuarea și componența acestuia. În plus, în dreptul intern, statele membre au libertatea de a exclude posibilitatea de a înființa un comitet al creditorilor în cadrul procedurilor de insolvență atunci când costurile de înființare și funcționare a comitetului respectiv nu sunt proporționale cu valoarea pe care o generează.

Articolul 59 stabilește procedura de numire a membrilor comitetului creditorilor și cerințele privind reprezentarea echitabilă a creditorilor în cadrul comitetului.

Articolul 60 stabilește principiul conform căruia comitetul creditorilor reprezintă exclusiv interesele întregii mase credale și acționează independent de practicianul în insolvență. Acest articol permite, de asemenea, statelor membre să mențină dispoziții naționale care permit înființarea mai multor comitete ale creditorilor care reprezintă grupuri diferite de creditori. Articolele 61 și 62 stabilesc numărul de membri și cerințele pentru revocarea și înlocuirea unui membru al comitetului creditorilor.

Articolul 63 identifică modalitățile minime de lucru ale comitetului creditorilor, inclusiv procedurile de vot.

Articolul 64 stabilește funcția, precum și drepturile, obligațiile și competențele minime ale comitetului creditorilor, cum ar fi dreptul de a fi audiat în cadrul procedurilor de insolvență, obligația de a supraveghea practicianul în insolvență și competența de a solicita consultanță externă cu privire la anumite chestiuni.

Articolul 65 definește cerințele privind cheltuielile suportate de comitetul creditorilor în exercitarea drepturilor și în îndeplinirea funcțiilor sale, precum și remunerarea membrilor.

Membrii comitetului creditorilor fac, de asemenea, obiectul unor dispoziții specifice privind răspunderea în temeiul articolului 66.

În cele din urmă, articolul 67 acordă dreptul la o cale de atac împotriva deciziilor comitetului creditorilor, în cazul în care comitetului creditorilor i se conferă competența de a aproba decizii în temeiul dreptului intern.

Titlul VIII se referă la măsurile de consolidare a transparenței normelor de drept intern privind procedurile de insolvență. Acesta obligă statele membre să elaboreze și să actualizeze periodic pentru investitori o fișă informativă standard, clar definită, cu informații practice privind principalele caracteristici ale normelor lor de drept intern privind procedurile de insolvență. Această fișă informativă trebuie să fie disponibilă pe portalul e-justiție. În cadrul conținutului furnizat de Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială²⁹, pe portalul e-justiție sunt deja disponibile unele informații privind regimurile naționale de insolvență ale statelor membre. Cu toate acestea, conținutul acestor pagini naționale existente

²⁹ Decizia Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială (2001/470/CE). Informațiile privind normele de drept intern în materie de insolvență elaborate în contextul RJE sunt disponibile pe portalul european e-justiție la adresa: <https://e-justice.europa.eu/447/RO/insolvencybankruptcy>.

nu este aliniat într-un mod care să permită investitorilor să compare cu ușurință diferitele regimuri.

Articolul 68 stabilește cerințele privind conținutul și publicarea unei fișe informative cu informații-cheie, care ar trebui să includă caracteristici esențiale ale normelor de drept intern privind procedurile de insolvență.

Titlul IX stabilește dispoziția finală a propunerii de directivă. Articolul 69 introduce cerințe privind rolul Comitetului pentru restructurare și insolvență, astfel cum se menționează la articolul 30 din Directiva (UE) 2019/1023. Articolul 70 introduce o clauză de revizuire, iar articolul 71 stabilește condițiile de transpunere a propunerii de directivă. Articolul 72 stabilește data la care intră în vigoare propunerea de directivă, iar articolul 73 identifică destinatarii propunerii de directivă.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**privind armonizarea anumitor aspecte ale normelor de drept în materie de insolvență**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European³⁰,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor³¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Obiectivul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a îndepărta obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre normele de drept intern și procedurile din domeniul insolvenței.
- (2) Diferențele mari dintre normele de drept material în materie de insolvență recunoscute de Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului³² creează bariere în calea pieței interne prin reducerea atractivității investițiilor transfrontaliere, având astfel un impact asupra circulației transfrontaliere a capitalurilor în cadrul Uniunii, precum și spre și dinspre țări terțe.
- (3) Procedurile de insolvență asigură lichidarea sau restructurarea ordonată a întreprinderilor sau a întreprinzătorilor aflați în dificultate financiară și economică. Aceste proceduri sunt esențiale în cazul investițiilor financiare, deoarece determină valoarea finală de recuperare a acestor investiții. Normele divergente între statele membre au contribuit la creșterea insecurității juridice și a imprevizibilității cu privire la rezultatul procedurilor de insolvență, ridicând astfel bariere, în special pentru investițiile transfrontaliere pe piața internă. Divergențele ample în ceea ce privește valoarea de recuperare și timpul necesar pentru finalizarea procedurilor de insolvență în întreaga Uniune au repercusiuni negative asupra previzibilității costurilor pentru creditori și investitori în situații transfrontaliere pe piața internă.
- (4) Integrarea pieței interne în domeniul normelor de drept în materie de insolvență, urmărită prin prezenta directivă, este un instrument-cheie pentru o funcționare mai

³⁰ JO C [...], [...], p. [...].³¹ JO C [...], [...], p. [...].³² Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19).

eficientă a piețelor de capital din Uniunea Europeană, inclusiv pentru un acces sporit la finanțarea întreprinderilor. Prin urmare, este necesar să se stabilească cerințe minime în domenii specifice ale procedurilor naționale de insolvență, care au un impact semnificativ asupra eficienței și duratei acestor proceduri, în special asupra procedurilor de insolvență transfrontaliere.

- (5) Pentru a proteja valoarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței pentru creditorii, normele de drept intern în materie de insolvență ar trebui să includă norme eficiente care să permită anularea actelor juridice care sunt prejudiciabile creditorilor și care au fost perfectate înainte de deschiderea procedurii de insolvență (acțiuni în anulare). Având în vedere că acțiunile în anulare vizează anularea efectelor prejudiciabile asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței din actul juridic, este oportun să se facă referire la terminarea cauzei acestui prejudiciu ca fiind momentul relevant, și anume la perfectarea actului juridic, și nu la executarea prestației. De exemplu, în cazul transferului de monedă electronică, momentul relevant nu ar trebui să fie cel în care debitorul dă dispoziție instituției financiare să transfere banii unui creditor (executarea actului juridic), ci mai degrabă cel în care contul creditorului este creditat (perfectarea actului juridic). Normele privind acțiunile în anulare ar trebui să permită, de asemenea, despăgubirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței pentru prejudiciul cauzat creditorilor prin astfel de acte juridice.
- (6) Domeniul de aplicare al actelor juridice care ar putea fi contestate în temeiul normelor privind acțiunile în anulare ar trebui să fie trasat în sens larg, pentru a acoperi orice comportament uman cu efecte juridice. Principiul egalității de tratament între creditorii implică faptul că actele juridice ar trebui să includă și omisiunile, deoarece nu există nicio diferență semnificativă dacă creditorii suferă un prejudiciu ca urmare a unei acțiuni sau ca urmare a pasivității părții în cauză. De exemplu, nu există nicio diferență dacă un debitor renunță în mod activ la o creanță față de debitorul său sau dacă rămâne pasiv și acceptă prescrierea creanței. Alte exemple de omisiuni care pot face obiectul unor acțiuni în anulare includ omisiunea de a contesta o hotărâre judecătorească dezavantajoasă sau alte decizii ale instanțelor sau ale autorităților publice sau omisiunea de a înregistra un drept de proprietate intelectuală. Din același motiv, normele privind acțiunile în anulare nu ar trebui să se limiteze la actele juridice efectuate de debitor, ci ar trebui să includă și actele juridice efectuate de contraparte sau de o parte terță. Pe de altă parte, numai actele juridice ar trebui să facă obiectul normelor privind acțiunile în anulare care sunt prejudiciabile masei credale.
- (7) Pentru a proteja așteptările legitime ale contrapărții debitorului, orice ingerință în valabilitatea sau caracterul executoriu al unui act juridic ar trebui să fie proporțională cu circumstanțele în care este perfectat actul respectiv. Aceste circumstanțe ar trebui să includă intenția debitorului, cunoștințele contrapărții sau intervalul de timp dintre perfectarea actului juridic și inițierea procedurii de insolvență. Prin urmare, este necesar să se facă distincția între o varietate de motive specifice de anulare care se bazează pe situații de fapt comune și tipice și care ar trebui să completeze condițiile prealabile generale pentru acțiunile în anulare. Orice ingerință ar trebui, de asemenea, să respecte drepturile fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (8) În contextul acțiunilor în anulare, ar trebui să se facă o distincție între actele juridice în care creanța contrapărții era exigibilă și executorie și a fost satisfăcută în mod corespunzător (acoperiri conforme) și cele în care prestația nu a fost în întregime conformă cu creanța creditorului (acoperire neconformă). Printre acoperirile neconforme se numără, în special, plățile premature, satisfacerea creanțelor prin

mijloace de plată neobișnuite, garantarea ulterioară a unei creanțe negarantate până în prezent, care nu a fost deja convenită în contractul de credit inițial, acordarea unui drept extraordinar de reziliere sau alte modificări care nu sunt prevăzute în contractul de bază, renunțarea la mijloacele de apărare în justiție sau la obiecțiile de natură juridică sau recunoașterea datoriei contestabile. În cazul acoperirilor conforme, motivul de anulare al preferințelor poate fi invocat numai dacă creditorul actului juridic care poate fi declarat nul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștința de faptul că, la momentul tranzacției, debitorul era insolvent.

- (9) Anumite acoperiri conforme, și anume actele juridice care sunt efectuate direct în schimbul unei contraprestații echitabile în beneficiul masei bunurilor care face obiectul insolvenței, ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al actelor juridice care pot fi declarate nule. Aceste acte juridice au drept scop sprijinirea activității zilnice obișnuite a întreprinderii debitorului. Actele juridice care intră sub incidența acestei excepții ar trebui să aibă o bază contractuală și să prevadă schimbul direct de prestații reciproce, dar nu neapărat un schimb simultan de prestații, deoarece, în unele cazuri, circumstanțele practice pot genera întârzieri inevitabile. Cu toate acestea, exceptarea respectivă nu ar trebui să acopere acordarea de credite. În plus, prestația și contraprestația în aceste acte juridice ar trebui să aibă o valoare echivalentă. În același timp, contraprestația ar trebui să fie în beneficiul masei bunurilor care face obiectul insolvenței, și nu al unei părți terțe. Această excepție ar trebui să vizeze, în special, plata promptă a mărfurilor, a salariilor sau a onorariilor pentru servicii, în special pentru consilierii juridici sau economici; plata în numerar sau cu cardul a bunurilor necesare pentru desfășurarea activității zilnice a debitorului; livrarea de bunuri, produse sau servicii cu plata la primire; constituirea unui drept de garanție împotriva plății împrumutului; plata promptă a taxelor publice în schimbul unei contraprestații (de exemplu, admiterea pe terenuri sau în instituții publice).
- (10) Finanțarea nouă sau finanțarea intermediară acordată în timpul unei tentative de restructurare, inclusiv în cursul unei proceduri preventive de insolvență în temeiul titlului II din Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului³³, ar trebui să fie protejată în cadrul unor proceduri de insolvență ulterioare. În consecință, nu ar trebui să se permită acțiuni în anulare pe motiv de preferințe împotriva plăților către furnizorii acestei finanțări noi sau ai acestei finanțări intermediare sau împotriva constituirii de garanții în favoarea acestora, dacă respectivele plăți sau constituirii de garanții sunt efectuate în conformitate cu creanțele furnizorilor. Astfel de plăți sau constituirii de garanții ar trebui, prin urmare, să fie considerate acte juridice efectuate direct în schimbul unei contraprestații echitabile în beneficiul masei bunurilor care face obiectul insolvenței.
- (11) Principala consecință a declarării nulității unui act juridic în cadrul unei proceduri de anulare este obligația părții care beneficiază de actul juridic anulat de a despăgubi masa bunurilor care face obiectul insolvenței pentru prejudiciul cauzat de actul juridic respectiv. Despăgubirea ar trebui să includă retribuiții, după caz, și dobânzi, în conformitate cu dreptul civil general aplicabil. Despăgubirea presupune plata unei sume echivalente cu valoarea prestației primite în cazul în care aceasta nu poate fi restituită *in natura* masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

³³ Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența) (JO L 172, 26.6.2019, p. 18).

- (12) Părțile care sunt strâns legate de debitor, cum ar fi rudele, în cazul în care debitorul este o persoană fizică, sau actorii care îndeplinesc roluri decisive în raport cu un debitor care este o persoană juridică, se bucură de obicei de un avantaj informațional în ceea ce privește situația financiară a debitorului. Pentru a preveni comportamentele abuzive, ar trebui stabilite garanții suplimentare. În consecință, în contextul acțiunilor în anulare, ar trebui introduse prezumții legale privind cunoașterea circumstanțelor pe care s-au bazat condițiile de anulare atunci când cealaltă parte implicată în actul juridic care poate fi declarat nul este o parte strâns legată de debitor. Aceste prezumții ar trebui să fie relative și ar trebui să vizeze răsturnarea sarcinii probei în beneficiul masei bunurilor care face obiectul insolvenței.
- (13) Îmbunătățirea posibilităților practicienilor în insolvență de a identifica și de a urmări activele aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței este esențială pentru maximizarea valorii masei respective. În exercitarea atribuțiilor care le revin, practicienii în insolvență pot, încă de pe acum, să acceseze informațiile deținute în registrele de date publice, instituite parțial prin dreptul Uniunii și interconectate la nivel european, cum ar fi sistemul de interconectare a registrelor comerțului (BRIS), sistemul de interconectare a registrelor de insolvență (IRI) sau sistemul de interconectare a registrelor beneficiarilor reali (BORIS). Cu toate acestea, accesarea informațiilor deținute în bazele de date publice este adesea nesatisfăcătoare pentru a identifica și a urmări activele importante care se află sau ar trebui să se afle în perimetrul masei bunurilor care face obiectul insolvenței. În special, practicienii în insolvență se confruntă cu dificultăți practice atunci când încearcă să acceseze registrele de active din străinătate.
- (14) Prin urmare, este necesar să se prevadă dispoziții care să garanteze că practicienii în insolvență, atunci când își exercită atribuțiile în cadrul procedurilor de insolvență, pot avea, fie direct, fie indirect, acces la informații deținute în baze de date care nu sunt accesibile publicului.
- (15) Accesul direct și prompt la registrele centralizate de conturi bancare sau la sistemele de extragere a datelor este adesea indispensabil pentru maximizarea valorii masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Prin urmare, ar trebui stabilite norme care să acorde acces direct la informațiile deținute în registrele centralizate de conturi bancare sau în sistemele de extragere a datelor instanțelor desemnate din statele membre care au competență în procedurile de insolvență. În cazul în care într-un stat membru accesul la informații privind conturile bancare se face prin intermediul unui sistem central electronic de extragere a datelor, respectivul stat membru ar trebui să se asigure că autoritatea care operează sistemul de extragere raportează instanțelor desemnate rezultatele căutării cu promptitudine și fără aplicarea unor filtre.
- (16) Pentru a respecta dreptul la protecția datelor cu caracter personal și dreptul la viață privată, accesul direct și imediat la registrele de conturi bancare ar trebui acordat numai instanțelor cu competență în procedurile de insolvență care sunt desemnate de statele membre în acest scop. Prin urmare, practicienilor în insolvență ar trebui să li se permită să acceseze informațiile deținute în registrele de conturi bancare numai indirect, solicitând instanțelor desemnate din statul lor membru să acceseze și să efectueze căutările.
- (17) Directiva (UE) AAAA/XX a Parlamentului European și a Consiliului³⁴ [OP: *directiva care înlocuiește Directiva (UE) 2015/849*] prevede că mecanismele centralizate automatizate sunt interconectate prin intermediul punctului unic de acces la registrele

³⁴

JO.

de conturi bancare (BAR) care urmează să fie dezvoltat și gestionat de Comisie. Având în vedere importanța tot mai mare a cazurilor de insolvență cu implicații transfrontaliere și importanța informațiilor financiare relevante în scopul maximizării valorii masei bunurilor care face obiectul insolvenței în cadrul procedurilor de insolvență, instanțele naționale desemnate care au competență în materie de insolvență ar trebui să poată accesa și efectua căutări direct în registrele centralizate de conturi bancare din alte state membre prin intermediul punctului unic de acces la BAR instituit în temeiul Directivei (UE) YYYY/XX [OP: *directiva care înlocuiește Directiva (UE) 2015/849*].

- (18) Orice date cu caracter personal obținute în temeiul prezentei directive ar trebui să fie prelucrate doar în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor de instanțele desemnate și de practicienii în insolvență, în cazul în care acest lucru este necesar și proporțional în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului în cadrul procedurilor de insolvență în curs.
- (19) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului³⁵ garantează că persoanelor care pot demonstra un interes legitim li se acordă acces la informațiile privind beneficiarul real al unei fiducii și al altor tipuri de construcții juridice, în conformitate cu normele privind protecția datelor. Acestor persoane li se acordă acces la informații privind numele, luna și anul nașterii, țara de reședință și naționalitatea beneficiarului real, precum și natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut. Este esențial ca practicienii în insolvență să poată accesa rapid și cu ușurință acest set de informații pentru a-și îndeplini sarcinile de urmărire a activelor în contextul procedurilor de insolvență în curs. Prin urmare, este necesar să se clarifice faptul că, într-un astfel de caz, accesul practicienilor în insolvență constituie un interes legitim. În același timp, domeniul de aplicare al datelor direct accesibile practicienilor în insolvență nu ar trebui să fie mai larg decât domeniul de aplicare al datelor accesibile altor părți care au un interes legitim.
- (20) Pentru a se asigura trasabilitatea eficientă a activelor în contextul procedurilor transfrontaliere de insolvență, practicienilor în insolvență numiți într-un stat membru ar trebui să li se acorde acces rapid la registrele de active și atunci când aceste registre se află într-un alt stat membru. Prin urmare, condițiile de acces aplicabile practicienilor în insolvență străini nu ar trebui să fie mai împovărătoare decât cele aplicabile practicienilor în insolvență naționali.
- (21) În contextul lichidării în caz de insolvență, normele de drept intern în materie de insolvență ar trebui să permită valorificarea activelor întreprinderii prin vânzarea întreprinderii sau a unei părți a acesteia ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea. Vânzarea întreprinderii ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea ar trebui să însemne, în acest context, transferul întreprinderii, integral sau parțial, către un achizitor, astfel încât întreprinderea (sau o parte a acesteia) să poată funcționa în continuare ca unitate productivă din punct de vedere economic. Vânzarea în bloc a bunurilor, ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea, ar trebui înțeleasă ca fiind opusă vânzării activelor întreprinderii bucată cu bucată (lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor).

³⁵ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

- (22) În general, se presupune că se poate recupera o valoare mai mare în cadrul lichidării prin vânzarea întregii întreprinderi (sau a unei părți a acesteia) ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea, mai degrabă decât prin vânzarea individuală a bunurilor. Pentru a promova vânzarea întreprinderii ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea în cadrul lichidării, regimurile naționale de insolvență ar trebui să includă o procedură de „pre-pack”, în cadrul căreia debitorul aflat în dificultate financiară, cu ajutorul unui „administrator judiciar”, caută posibili achizitori interesați și pregătește vânzarea întreprinderii ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea înainte de deschiderea oficială a procedurii de insolvență, astfel încât activele să poată fi valorificate rapid la scurt timp după deschiderea procedurii oficiale de insolvență. Procedura de „pre-pack” ar trebui să cuprindă două etape, și anume o etapă de pregătire și o etapă de lichidare.
- (23) Pentru gestionarea eficientă a procedurii de „pre-pack”, instanța în fața căreia este introdusă această procedură ar trebui să aibă, de asemenea, competența de a decide cu privire la aspecte strâns legate de vânzarea „pre-pack” a întreprinderii sau a unei părți a acesteia.
- (24) Procedura de „pre-pack” ar trebui să garanteze că administratorul judiciar numit în etapa de pregătire ar putea propune spre autorizare de către instanță cea mai bună ofertă obținută în cursul procesului de vânzare numai dacă declară că, în opinia sa, lichidarea prin vânzarea individuală a bunurilor nu ar duce în mod evident la recuperarea unei valori mai mari pentru creditorii decât prețul de piață obținut pentru întreprinderea (sau pentru o parte a acesteia) vândută ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea. Valoarea întreprinderii ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea este, de regulă, mai mare decât valoarea de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor, deoarece se bazează pe prezumția că întreprinderea își continuă activitatea cu cea mai mică perturbare posibilă, beneficiază de încrederea creditorilor financiari, a acționarilor și a clienților și continuă să genereze venituri. Prin urmare, declarația administratorului judiciar nu ar trebui să necesite efectuarea unei evaluări în fiecare caz. Administratorul judiciar ar trebui doar să concluzioneze în mod rezonabil că prețul de vânzare nu este semnificativ mai mic decât veniturile care ar putea fi recuperate printr-o lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor. Cu toate acestea, administratorul judiciar sau practicianul în insolvență ar trebui să acorde o atenție sporită cazurilor în care singura ofertă existentă este prezentată de o parte care este strâns legată de debitor. În astfel de situații, administratorul judiciar sau practicianul în insolvență ar trebui să respingă oferta dacă aceasta nu îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor.
- (25) Pentru a garanta că întreprinderea este vândută la cea mai bună valoare de piață în cursul procedurii de „pre-pack”, statele membre ar trebui fie să asigure standarde înalte de competitivitate, transparență și echitate a procesului de vânzare desfășurat în etapa de pregătire, fie să prevadă că instanța organizează o licitație publică scurtă după deschiderea etapei de lichidare a procedurii.
- (26) În cazul în care un stat membru optează pentru a impune standarde înalte în etapa de pregătire, administratorul judiciar (care urmează să fie numit ulterior practician în insolvență în etapa de lichidare) ar trebui să fie responsabil de asigurarea faptului că procesul de vânzare este competitiv, transparent, echitabil și respectă standardele pieței. Respectarea standardelor de piață în acest context ar trebui să impună ca procesul să fie compatibil cu normele și practicile standard privind fuziunile și achizițiile din statul membru în cauză, ceea ce include o invitație adresată părților potențial interesate de a participa la procesul de vânzare, divulgând aceleași informații

potențialilor cumpărători, permițând exercitarea diligenței necesare de către achizitorii interesați și obținând ofertele de la părțile interesate printr-un proces structurat.

- (27) În cazul în care un stat membru alege să prevadă că instanța trebuie să organizeze o licitație publică după deschiderea etapei de lichidare, oferta selectată de administratorul judiciar în timpul etapei de pregătire ar trebui utilizată ca ofertă inițială („ofertă de tip stalking horse”) în cadrul licitației. Debitorul ar trebui să fie în măsură să ofere stimulente „oferantului stalking horse”, acceptând, în special, rambursări de cheltuieli sau comisioane de fragmentare în cazul în care se selectează o ofertă mai bună în cadrul licitației publice. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să se asigure că astfel de stimulente oferite de debitori „oferanților stalking horse” în etapa de pregătire sunt proporționale și nu descurajează alți ofertanți potențial interesați să participe la licitația publică în etapa de lichidare.
- (28) Deschiderea procedurii de insolvență nu ar trebui să conducă la rezilierea anticipată a contractelor în temeiul cărora părțile au încă obligații de îndeplinit (contracte în derulare), care sunt necesare pentru continuarea activității comerciale. O astfel de reziliere ar pune în pericol în mod nejustificat valoarea întreprinderii sau a unei părți a acesteia care urmează să fie vândută în cadrul procedurii de „pre-pack”. Prin urmare, ar trebui să se asigure faptul că aceste contracte sunt cesionate în favoarea achizitorului întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia, chiar și fără consimțământul contrapărții debitorului la contractele respective. Cu toate acestea, există situații în care cesiunea contractelor în derulare nu poate fi așteptată în mod rezonabil, cum ar fi situația în care achizitorul este un concurent al contrapărții la contract. În mod similar, instanța poate ajunge, în cadrul unei evaluări individuale a unui contract în derulare, la concluzia că rezilierea acestuia ar servi mai bine intereselor întreprinderii debitorului decât cesiunea sa, de exemplu atunci când cesiunea contractului ar avea drept rezultat o sarcină disproporționată pentru întreprindere. Cu toate acestea, instanței nu ar trebui să i se permită să rezilieze contractele în derulare referitoare la licențele de drepturi de proprietate intelectuală și industrială, deoarece acestea sunt, de obicei, componente esențiale ale operațiunilor întreprinderii care face obiectul vânzării.
- (29) Posibilitatea de a exercita drepturi de preempțiune în cursul procesului de vânzare ar denatura concurența în cadrul procedurii de „pre-pack”. Potențialii ofertanți s-ar putea abține de la depunerea de oferte din cauza unor drepturi care le-ar putea respinge ofertele la discreția titularului, indiferent de timpul și resursele investite și de valoarea economică a ofertei. Pentru a se asigura că oferta câștigătoare reflectă cel mai bun preț disponibil pe piață, ofertanților nu ar trebui să li se acorde drepturi de preempțiune, iar aceste drepturi nu ar trebui să fie exercitate în cursul procesului de licitație. Titularii drepturilor de preempțiune care au fost acordate înainte de începerea procedurii de „pre-pack”, în loc să își invoce opțiunea, ar trebui să fie invitați să participe la licitație.
- (30) Statele membre ar trebui să permită creditorilor garantați să participe la procesul de licitație în cadrul procedurii de „pre-pack”, oferind valoarea creanțelor lor garantate drept contraprestație pentru achiziționarea activelor asupra cărora dețin o garanție (licitație de credit). Cu toate acestea, licitațiile de credit nu ar trebui utilizate într-un mod care să ofere creditorilor garantați foloase necuvenite în cadrul procesului de licitație, de exemplu atunci când valoarea creanței lor garantate asupra activelor debitorului este mai mare decât valoarea de piață a întreprinderii.

- (31) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării legislației Uniunii în materie de concurență, în special a Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului³⁶, și nici nu ar trebui să împiedice statele membre să pună în aplicare sistemele naționale de control al concentrărilor. Atunci când selectează cea mai bună ofertă, administratorului judiciar ar trebui să i se permită să ia în considerare riscurile de reglementare generate de ofertele care necesită autorizarea autorităților de concurență și acesta se poate consulta cu autoritățile respective dacă normele aplicabile permit acest lucru. Ofertanții ar trebui să aibă în continuare responsabilitatea de a furniza toate informațiile necesare pentru a evalua aceste riscuri și de a colabora în timp util cu autoritățile competente în materie de concurență pentru a atenua riscurile respective. Pentru a crește probabilitatea încheierii cu succes a procedurilor, în prezența unei oferte care prezintă astfel de riscuri, administratorul judiciar ar trebui să aibă obligația de a-și îndeplini rolul într-un mod care să faciliteze prezentarea de oferte alternative.
- (32) Directorii supraveghează gestionarea afacerilor unei persoane juridice și au cea mai bună perspectivă asupra situației financiare a acesteia. Prin urmare, directorii se numără printre primii care își dau seama dacă o persoană juridică se apropie de pragul insolvenței sau dacă a depășit acest prag. Depunerea cu întârziere a unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență de către directori poate conduce la scăderea valorilor de recuperare pentru creditorii. Prin urmare, statele membre ar trebui să introducă obligația directorilor de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență într-un anumit termen. Statele membre ar trebui, de asemenea, să definească persoanele cărora ar trebui să li se aplice atribuțiile directorilor, ținând seama de faptul că noțiunea de „director” ar trebui să fie interpretată în sens larg, pentru a include toate persoanele care sunt responsabile cu luarea deciziilor importante sau care iau efectiv ori ar trebui să ia aceste decizii în ceea ce privește administrarea unei persoane juridice.
- (33) Pentru a se asigura că directorii nu acționează în interes propriu prin întârzierea depunerii unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, în pofida semnelor de insolvență, statele membre ar trebui să prevadă dispoziții care să stabilească răspunderea civilă a directorilor pentru încălcarea obligației de a depune o astfel de cerere. În acest caz, directorii ar trebui să despăgubească creditorii pentru daunele rezultate din deteriorarea valorii de recuperare a persoanei juridice în comparație cu situația în care cererea ar fi fost depusă la timp. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a adopta sau de a menține norme naționale privind răspunderea civilă a directorilor în legătură cu depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, care să fie mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă.
- (34) Microîntreprinderile iau adesea forma unor societăți cu asociat unic sau a unor societăți în nume colectiv de mici dimensiuni ai căror fondatori, proprietari sau membri nu beneficiază de protecția răspunderii limitate și, prin urmare, sunt expuși răspunderii nelimitate pentru datoriile întreprinderii. În cazul în care microîntreprinderile funcționează ca entități cu răspundere limitată, protecția răspunderii limitate este, de obicei, iluzorie pentru proprietarii de microîntreprinderi, deoarece se așteaptă adesea ca aceștia să garanteze datoriile comerciale ale microîntreprinderii utilizându-și activele personale drept garanție. Mai mult, întrucât microîntreprinderile depind în mare măsură de plățile efectuate de clienții lor, acestea se confruntă adesea cu probleme de flux de lichidități și cu riscuri mai mari de

³⁶ Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice] (JO L 024, 29.1.2004, p. 1).

nerambursare care rezultă din pierderea unui partener de afaceri important sau din întârzierea plăților din partea clienților lor. În plus, microîntreprinderile se confruntă, de asemenea, cu un deficit de capital de lucru, cu rate mai mari ale dobânzii și cu cerințe mai mari în materie de garanții, ceea ce face dificilă, dacă nu chiar imposibilă, obținerea de finanțare, în special în situații de dificultate financiară. În consecință, acestea pot fi predispuse la insolvență mai des decât întreprinderile mai mari.

- (35) Normele naționale în materie de insolvență nu sunt întotdeauna adecvate pentru a trata microîntreprinderile insolvente în mod corespunzător și proporțional. Având în vedere caracteristicile unice ale microîntreprinderilor și nevoile lor specifice în situații de dificultate financiară, ar trebui să se recunoască în special necesitatea unor proceduri mai rapide, mai simple și la prețuri mai accesibile și să se elaboreze proceduri de insolvență separate la nivel național, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive. Deși dispozițiile prezentei directive privind procedurile simplificate de lichidare se aplică numai microîntreprinderilor, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a extinde aplicarea acestora și la întreprinderile mici și mijlocii care nu sunt microîntreprinderi.
- (36) Este oportun să se asigure că statele membre pot încredința desfășurarea și supravegherea procedurilor simplificate de lichidare unei autorități competente care este fie o instanță, fie un organism administrativ. Alegerea ar depinde, printre altele, de sistemele administrative și juridice ale statelor membre, precum și de capacitățile instanțelor și de necesitatea de a asigura eficiența din punctul de vedere al costurilor și celeritatea procedurilor.
- (37) Criteriul încetării plăților și criteriul bilanțului sunt cei doi factori declanșatori obișnuiți în rândul statelor membre pentru deschiderea unei proceduri standard de insolvență. Cu toate acestea, criteriul bilanțului ar putea să nu fie fezabil pentru debitorii-microîntreprinderi, în special în cazul în care debitorul este un întreprinzător individual, din cauza unei posibile lipse a unei evidențe corespunzătoare și a unei distincții clare între activele și pasivele personale și activele și pasivele întreprinderii. Prin urmare, incapacitatea de a plăti datoriile pe măsură ce acestea ajung la scadență ar trebui să fie criteriul pentru deschiderea unei proceduri simplificate de lichidare. Statele membre ar trebui să definească, de asemenea, condițiile specifice în care este îndeplinit acest criteriu, atât timp cât aceste condiții sunt clare, simple și ușor de identificat de către microîntreprinderea în cauză.
- (38) Pentru a institui proceduri simplificate de lichidare rapide și eficiente din punctul de vedere al costurilor pentru microîntreprinderi, ar trebui introduse termene scurte. În mod similar, ar trebui reduse la minimum formalitățile pentru toate etapele procedurale, inclusiv pentru deschiderea procedurii, declararea și admiterea creanțelor, stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și valorificarea activelor. Ar trebui să se utilizeze un formular standard pentru depunerea unei cereri de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare, precum și mijloace electronice pentru toate comunicările dintre autoritatea competentă și, după caz, practicianul în insolvență și părțile la procedură.
- (39) Toate microîntreprinderile ar trebui să poată iniția proceduri pentru a-și rezolva dificultățile financiare și pentru a obține o remitere de datorie. Accesul la procedurile simplificate de lichidare nu ar trebui să depindă de capacitatea microîntreprinderii de a acoperi costurile administrative ale unor astfel de proceduri. Legislațiile statelor membre ar trebui să introducă norme pentru acoperirea costurilor de administrare a

procedurilor simplificate de lichidare în cazul în care activele și sursele de venit ale debitorului sunt insuficiente pentru a acoperi aceste costuri.

- (40) În cadrul procedurilor simplificate de lichidare, numirea unui practician în insolvență este, de obicei, inutilă, având în vedere operațiunile comerciale simple desfășurate de microîntreprinderi care fac posibilă și suficientă supravegherea acestora de către autoritatea competentă. Prin urmare, debitorul ar trebui să păstreze controlul asupra activelor sale și asupra activității curente a întreprinderii. În același timp, pentru a se asigura că procedurile simplificate de lichidare pot fi desfășurate în mod eficace și eficient, debitorul ar trebui, la începutul și pe parcursul procedurii, să furnizeze informații exacte, fiabile și complete cu privire la situația sa financiară și la afacerile sale comerciale.
- (41) Un debitor-microîntreprindere ar trebui să poată beneficia de o suspendare temporară a executărilor silite individuale, cu scopul de a putea conserva valoarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și pentru a asigura o desfășurare echitabilă și ordonată a procedurii. Cu toate acestea, statele membre pot permite autorităților competente să excludă anumite creanțe din domeniul de aplicare al suspendării, în circumstanțe bine definite.
- (42) Creanțele contestate ar trebui tratate într-un mod care să nu complice inutil desfășurarea procedurilor simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi. În cazul în care creanțele contestate nu pot fi tratate rapid, posibilitatea de a contesta o creanță poate fi utilizată pentru a crea întârzieri inutile. Atunci când decide cu privire la tratarea unei creanțe contestate, autoritatea competentă ar trebui să fie împuternicită să permită continuarea procedurilor simplificate de lichidare numai în ceea ce privește creanțele necontestate.
- (43) În contextul procedurilor simplificate de lichidare, acțiunile în anulare ar trebui să fie introduse numai de către un creditor sau, dacă este numit, de către practicianul în insolvență. Atunci când ia decizia de a transforma procedura simplificată de lichidare în procedură standard de insolvență în scopul desfășurării procedurii de anulare, autoritatea competentă ar trebui să evalueze diferite considerații, inclusiv costul anticipat, durata și complexitatea procedurii de anulare, probabilitatea recuperării cu succes a activelor și beneficiile preconizate pentru toți creditorii.
- (44) Statele membre ar trebui să se asigure că activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cadrul procedurilor simplificate de lichidare pot fi valorificate prin licitație judiciară publică online, în cazul în care autoritatea competentă consideră că acest mijloc de valorificare a activelor este adecvat. Din acest motiv, statele membre ar trebui să se asigure că pe teritoriul lor sunt menținute unul sau mai multe sisteme de licitație electronică în aceste scopuri. Această obligație nu ar trebui să aducă atingere platformelor multiple care există în unele state membre pentru licitațiile judiciare online ale anumitor tipuri de active.
- (45) Sistemele de licitație gestionate în scopul valorificării activelor debitorilor în cadrul procedurilor simplificate de lichidare ar trebui să fie interconectate prin intermediul portalului european e-justiție. Portalul e-justiție ar trebui să servească drept punct de acces electronic central la procesele de licitație judiciară online desfășurate în sistemul sau sistemele naționale, să ofere utilizatorilor o funcție de căutare și să îi ghideze pe aceștia către platformele online naționale relevante în cazul în care intenționează să participe la licitație. Atunci când stabilește specificațiile tehnice ale respectivului sistem de interconectare prin intermediul unui act de punere în aplicare, Comisia ar

trebui, în conformitate cu „abordarea bazată pe doi piloni” a Comisiei³⁷, să prezinte rezultatul analizei soluțiilor existente deja furnizate de Comisie cu potențialul de reutilizare a acestora sau ar trebui să efectueze o analiză a pieței pentru a identifica posibile soluții comerciale gata de utilizare care să fie utilizate ca atare sau cu un grad redus de personalizare.

- (46) În cazul insolvenței unui debitor-microîntreprindere cu răspundere nelimitată, persoanele fizice care răspund personal pentru datoriile debitorului nu ar trebui să răspundă personal pentru creanțele nesatisfăcute în urma lichidării masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că, în cadrul procedurii simplificate de lichidare, debitorii-întreprinzători, precum și fondatorii, proprietarii sau membrii unui debitor-microîntreprindere cu răspundere nelimitată care răspund personal pentru datoriile microîntreprinderii care face obiectul procedurilor simplificate de lichidare au obținut o remitere completă a datoriilor lor. În scopul acordării remiterii menționate, statele membre ar trebui să aplice *mutatis mutandis* titlul III din Directiva (UE) 2019/1023.
- (47) Este important să se asigure un echilibru corect între interesele debitorului și cele ale creditorilor în cadrul procedurilor de insolvență. Comitetele creditorilor permit o mai bună implicare a creditorilor în procedurile de insolvență, în special atunci când creditorii ar fi altfel împiedicați să se implice în mod individual, din cauza resurselor limitate, a importanței economice a creanțelor lor sau a lipsei de proximitate geografică. Comitetele creditorilor pot, în special, să ajute creditorii transfrontalieri să își exercite mai bine drepturile și să asigure tratamentul echitabil al acestora. Statele membre ar trebui să permită înființarea unui comitet al creditorilor după deschiderea procedurilor. Ar trebui să fie înființat un comitet al creditorilor numai cu condiția ca creditorii să fie de acord. Statele membre pot permite, de asemenea, înființarea acestuia înainte de deschiderea procedurilor de insolvență și după depunerea cererii de deschidere a acestora. Totuși, în acest caz, statele membre ar trebui să prevadă că, în cadrul adunării generale, creditorii sunt de acord cu continuarea și componența acestuia. În cazul în care creditorii nu sunt de acord cu componența comitetului, aceștia pot înființa, de asemenea, un nou comitet al creditorilor.
- (48) Costul de înființare și funcționare a unui comitet al creditorilor ar trebui să fie proporțional cu valoarea pe care o generează. Înființarea comitetului creditorilor nu ar trebui să fie justificată în cazurile în care costul de înființare și funcționare a acestuia este semnificativ mai mare decât relevanța economică a deciziilor pe care le poate lua. Acesta poate fi cazul în care există prea puțini creditori, în care marea majoritate a creditorilor deține o cotă mică din creanța împotriva debitorului sau în care recuperarea preconizată din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cadrul procedurii de insolvență este semnificativ mai mică decât costul de înființare și funcționare a comitetului creditorilor. Acest lucru se întâmplă în special în cazurile de insolvență a microîntreprinderilor.
- (49) Statele membre ar trebui să clarifice cerințele, atribuțiile și procedurile de numire a membrilor comitetului creditorilor, precum și funcțiile atribuite comitetului creditorilor. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a decide dacă numirea ar trebui să se efectueze de către adunarea generală a creditorilor sau de către instanță.

³⁷ În ceea ce privește soluțiile digitale, abordarea bazată pe doi piloni se referă la reutilizarea soluțiilor existente, inclusiv a componentelor corporative de bază, înainte de a lua în considerare soluții de piață gata pregătite. Dezvoltarea personalizată este ultima opțiune. A se vedea „European Commission digital strategy Next generation digital Commission” (Strategia digitală a Comisiei Europene - Comisia digitală de nouă generație), C(2022) 4388 final, p. 13.

Pentru a evita întârzierile nejustificate în înființarea comitetului creditorilor, membrii ar trebui să fie numiți cu celeritate. Statele membre ar trebui să asigure o reprezentare echitabilă a creditorilor în cadrul comitetului și să se asigure că participarea la comitetul creditorilor nu este interzisă creditorilor a căror creanță nu este încă admisă sau creditorilor care sunt rezidenți într-un alt stat membru.

- (50) Reprezentarea echitabilă a creditorilor în comitetul creditorilor este deosebit de importantă în ceea ce privește creditorii negaranțați care sunt microîntreprinderi ori întreprinderi mici sau mijlocii, care, în cazul insolvenței unui debitor care este o întreprindere mare, dacă nu sunt plătiți cu promptitudine, sunt, de asemenea, expuși insolvenței (efect de domino). O reprezentare adecvată a acestor creditori în cadrul comitetului creditorilor ar putea garanta că, în cursul distribuirii veniturilor recuperate, aceștia își vor primi părțile mai rapid.
- (51) O sarcină importantă a comitetului creditorilor ar trebui să fie aceea de a verifica dacă procedurile de insolvență se desfășoară într-un mod care să protejeze interesele creditorilor. Rolul comitetului în monitorizarea echității și a integrității procedurilor poate fi îndeplinit în mod eficace numai dacă comitetul creditorilor și membrii săi acționează independent de practicianul în insolvență și răspund numai în fața creditorilor care l-au înființat.
- (52) Numărul membrilor comitetului creditorilor ar trebui, pe de o parte, să fie suficient de mare pentru a asigura diversitatea opiniilor și a intereselor în cadrul comitetului și, pe de altă parte, să rămână relativ limitat pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficace și în timp util. Statele membre ar trebui să clarifice momentul și modul în care trebuie modificată componența comitetului, ceea ce s-ar putea întâmpla dacă reprezentanții nu mai sunt în măsură să acționeze, inclusiv în interesul creditorilor, sau dacă doresc să se retragă. Acestea ar trebui, de asemenea, să clarifice condițiile de revocare a membrilor care au acționat neîntrerupt împotriva intereselor creditorilor.
- (53) Membrii comitetului creditorilor își păstrează puterea discreționară în ceea ce privește organizarea lucrărilor, atât timp cât metodele de lucru sunt legale, transparente și eficace. Prin urmare, statele membre ar trebui să impună comitetului creditorilor să stabilească metodele de lucru, specificând modul în care ar trebui să se desfășoare reuniunile, persoanele care ar putea participa și vota, precum și modul în care se asigură imparțialitatea și confidențialitatea lucrărilor comitetului. Aceste metode de lucru ar trebui să poată stabili, de asemenea, un rol pentru reprezentanții angajatorilor sau transparența față de alți creditori. Creditorii ar trebui să aibă posibilitatea de a participa și de a vota pe cale electronică sau de a delega dreptul de vot unei terțe persoane, cu condiția ca această persoană să fie autorizată în mod corespunzător. Această posibilitate ar fi deosebit de benefică pentru creditorii rezidenți în alte state membre.
- (54) Statele membre ar trebui să se asigure că instanța are competența de a stabili metodele de lucru ale comitetului creditorilor, în cazul în care acestea nu sunt instituite cu celeritate. Comisia ar trebui să instituie metode de lucru standard care să faciliteze sarcina comitetului creditorilor și să reducă necesitatea ca instanțele să intervină în cazul lipsei metodelor de lucru.
- (55) Comitetului creditorilor ar trebui să i se acorde drepturi suficiente pentru a-și îndeplini funcțiile în mod eficient și eficace. Statele membre ar trebui să se asigure că comitetul creditorilor poate interacționa cu practicienii în insolvență, cu instanțele, cu debitorul, cu consilierii externi și cu creditorii pe care îi reprezintă, după caz, pentru a permite comitetului să își formeze și să comunice un punct de vedere cu privire la chestiuni

care prezintă interes direct și relevanță pentru creditorii și pentru ca acest punct de vedere să fie luat în considerare în mod corespunzător în cadrul procedurilor. Statele membre ar putea, de asemenea, să împuternicească comitetul creditorilor să ia decizii.

- (56) Întrucât funcționarea comitetului creditorilor implică cheltuieli, statele membre ar trebui să stabilească de la început cine le plătește. Statele membre ar trebui, de asemenea, să stabilească garanții pentru a preveni ca costurile comitetului creditorilor să reducă în mod disproporționat valoarea de recuperare a masei bunurilor care face obiectul insolvenței.
- (57) Pentru a încuraja creditorii să devină membri ai comitetului creditorilor, statele membre ar trebui să limiteze răspunderea civilă individuală a acestora atunci când își exercită funcțiile în conformitate cu prezenta directivă. Cu toate acestea, membrii comitetului creditorilor care acționează în mod fraudulos sau din neglijență, atunci când își exercită aceste funcții, pot fi revocați și trași la răspundere pentru acțiunile lor. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să prevadă că membrii răspund individual pentru prejudiciul cauzat de abaterea lor.
- (58) Pentru a asigura o transparență sporită a principalelor caracteristici ale procedurilor naționale de insolvență și pentru a ajuta în special creditorii transfrontalieri să estimeze ce s-ar întâmpla dacă investițiile lor ar fi implicate în proceduri de insolvență, investitorilor și potențialilor investitori ar trebui să li se acorde un acces facil la aceste informații într-un format predefinit, comparabil și ușor de utilizat. Statele membre ar trebui să elaboreze și să pună la dispoziția publicului o fișă informativă standardizată cu informații-cheie. Acest document ar fi esențial pentru ca potențialii investitori să efectueze o evaluare rapidă a normelor privind procedurile de insolvență dintr-un anumit stat membru. Documentul ar trebui să conțină suficiente explicații pentru a permite cititorului să înțeleagă informațiile din cuprinsul său fără a fi nevoit să recurgă la alte documente. Fișa informativă cu informații-cheie ar trebui să includă, în special, informații practice cu privire la declanșarea procedurii de insolvență, precum și la măsurile care trebuie luate pentru a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență sau pentru a declara o creanță.
- (59) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se acorde competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului.
- (60) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre deoarece diferențele dintre cadrele naționale de insolvență ar continua să ridice obstacole în calea liberei circulații a capitalurilor și a libertății de stabilire, dar acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (61) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie (articolul 7 din cartă), dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8 din cartă), libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă (articolul 15 din cartă), libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16 din cartă), dreptul de proprietate (articolul 17 din cartă), dreptul lucrătorilor la

informare și la consultare (articolul 27 din cartă), precum și dreptul la un proces echitabil [articolul 47 alineatul (2) din cartă].

- (62) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului³⁸ se aplică în cazul prelucrării de date cu caracter personal în sensul prezentei directive. Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului³⁹ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentei directive.
- (63) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului și a emis un aviz la data de [OP: a se adăuga data publicării],

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Titlul I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește norme comune cu privire la:
 - (a) acțiuni în anulare;
 - (b) urmărirea activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței;
 - (c) proceduri de „pre-pack”;
 - (d) atribuirea directorilor de a depune o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență;
 - (e) proceduri simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi;
 - (f) comitetele creditorilor;
 - (g) elaborarea de către statele membre a unei fișe informative cu informații-cheie referitoare la anumite elemente din normele lor de drept intern privind procedurile de insolvență.
2. Prezenta directivă nu se aplică în cazul procedurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol pentru debitorii care sunt:
 - (a) întreprinderi de asigurare sau întreprinderi de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului;
 - (b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului;

³⁸ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

³⁹ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

- (c) firme de investiții sau organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (d) contrapărți centrale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului;
- (e) depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului;
- (f) alte instituții financiare și entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului;
- (g) organisme publice constituite în temeiul dreptului intern;
- (h) persoane fizice, cu excepția întreprinzătorilor și, în ceea ce privește procedurile de remitere de datorie, fondatorii, proprietarii sau membrii debitorilor-microîntreprinderi cu răspundere nelimitată care răspund personal pentru datoriile debitorului.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „practician în insolvență” înseamnă un practician numit de o autoritate judiciară sau administrativă pentru a se ocupa de procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie, astfel cum se menționează la articolul 26 din Directiva (UE) 2019/1023;
- (b) „instanță” înseamnă organismul judiciar al unui stat membru;
- (c) „autoritate competentă” înseamnă o autoritate judiciară sau administrativă a unui stat membru care este responsabilă cu desfășurarea și/sau supravegherea procedurilor simplificate de lichidare, în conformitate cu titlul VI din prezenta directivă;
- (d) „registre centralizate de conturi bancare” înseamnă mecanismele centralizate automatizate, cum ar fi registrele centrale sau sistemele centrale electronice de extragere a datelor, instituite în conformitate cu articolul 32a alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849;
- (e) „registru al beneficiarilor reali” înseamnă un registru central național care conține informațiile privind beneficiarii reali menționate la articolele 30 și 31 din Directiva (UE) 2015/849;
- (f) „act juridic” înseamnă orice comportament uman, inclusiv o omisiune, care produce un efect juridic;
- (g) „contract în derulare” înseamnă contractul dintre un debitor și una sau mai multe contrapărți în temeiul căruia părțile au încă obligații de îndeplinit la data deschiderii procedurii de insolvență în etapa de lichidare prevăzută în titlul IV;
- (h) „criteriul respectării intereselor creditorilor” înseamnă criteriul prin care niciun creditor nu s-ar găsi, prin lichidarea în cadrul procedurilor de „pre-pack”, într-o situație mai puțin favorabilă decât cea în care s-ar găsi acesta dacă s-ar aplica

ordinea normală a priorităților de lichidare în caz de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor;

- (i) „finanțare intermediară” înseamnă orice asistență financiară nouă, acordată de un creditor existent sau de un creditor nou, care include cel puțin asistență financiară pe durata procedurilor de „pre-pack”, și care este rezonabilă și imediat necesară pentru ca întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia să poată funcționa în continuare sau pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie păstrată sau sporită;
- (j) „microîntreprindere” înseamnă o microîntreprindere în sensul anexei la Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei;
- (k) „microîntreprindere cu răspundere nelimitată” înseamnă o microîntreprindere cu sau fără personalitate juridică separată și fără protecția răspunderii limitate a oricăruia dintre fondatorii, proprietarii sau membrii săi;
- (l) „întreprinzător” înseamnă un întreprinzător, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 9 din Directiva (UE) 2019/1023;
- (m) „remitere completă de datorie” înseamnă situația în care fie (i) executarea silită a întreprinzătorilor sau a persoanelor care sunt fondatori, proprietari sau membri ai unei microîntreprinderi cu răspundere nelimitată și care sunt personal răspunzătoare pentru datoriile microîntreprinderii care pot fi remise restante este împiedicată, fie (ii) datoriile restante care pot fi remise ca atare sunt anulate, în cadrul procedurii simplificate de lichidare;
- (n) „plan de rambursare” înseamnă un program de plată către creditori a unor cuantumuri specifice, la anumite date, de către o persoană fizică ce beneficiază de o remitere completă de datorie sau un plan care stabilește transferuri periodice către creditori ale unei anumite părți din venitul disponibil al persoanei fizice în cauză, în cursul perioadei premergătoare remiterii de datorie;
- (o) „comitet al creditorilor” înseamnă un organism reprezentativ al creditorilor numit în conformitate cu normele de drept aplicabile privind procedurile de insolvență, cu competențe consultative și de altă natură, astfel cum se specifică în normele respective;
- (p) „procedură de «pre-pack»” înseamnă o procedură de lichidare accelerată care permite vânzarea integrală sau parțială a întreprinderii debitorului ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea către cel mai bun ofertant, în vederea lichidării activelor debitorului ca urmare a insolvenței constatate a debitorului;
- (q) „parte strâns legată de debitor” înseamnă persoane, inclusiv persoane juridice, care au acces preferențial la informații fără caracter public cu privire la afacerile debitorului.

În cazul în care debitorul este o persoană fizică, părțile strâns legate includ în special:

- (i) soțul/soția sau partenerul/partenera debitorului;
- (ii) ascendenții, descendenții și frații/surorile debitorului sau ai soțului/soției ori partenerului/partenerii și soții/soțiile sau partenerii/partenerii acestor persoane;

- (iii) persoanele care locuiesc la aceeași adresă cu debitorul;
- (iv) persoanele care lucrează pentru debitor în temeiul unui contract de muncă și care au acces la informații fără caracter public cu privire la afacerile debitorului sau care îndeplinesc în alt mod sarcini prin care au acces la informații fără caracter public cu privire la afacerile debitorului, inclusiv consilieri, contabili sau notari;
- (v) persoanele juridice în cadrul cărora debitorul sau una dintre persoanele menționate la punctele (i)-(iv) de la prezentul paragraf este membru al organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere sau îndeplinește sarcini care asigură accesul la informații fără caracter public cu privire la afacerile debitorului.

În cazul în care debitorul este o persoană juridică, părțile strâns legate includ în special:

- (i) orice membru al organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale debitorului;
- (ii) deținătorii de titluri de capital cu o participație care asigură controlul în cadrul debitorului;
- (iii) persoane care îndeplinesc funcții similare celor îndeplinite de persoanele menționate la punctul (i);
- (iv) persoanele care sunt strâns legate, în conformitate cu al doilea paragraf, de persoanele enumerate la punctele (i), (ii) și (iii) de la prezentul paragraf.

Articolul 3

Momentul relevant în raport cu legătura strânsă

Momentul în care se stabilește dacă o parte este strâns legată de debitor este:

- (a) în sensul titlului II, ziua în care actul juridic care face obiectul unei acțiuni în anulare a fost perfectat sau cu trei luni înainte de perfectarea actului juridic;
- (b) în sensul titlului IV, ziua în care începe etapa de pregătire sau cu trei luni înainte de începerea etapei de pregătire.

Titlul II ACȚIUNILE ÎN ANULARE

Capitolul 1

Dispoziții generale privind acțiunile în anulare

Articolul 4

Condiții prealabile generale pentru acțiunile în anulare

Statele membre se asigură că actele juridice care au fost perfectate înainte de deschiderea procedurii de insolvență în detrimentul masei credale pot fi declarate nule în condițiile prevăzute în capitolul 2 din prezentul titlu.

Articolul 5

Relația cu dispozițiile de drept intern

Prezenta directivă nu împiedică statele membre să adopte sau să mențină dispoziții privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale în contextul unei proceduri de insolvență, în cazul în care aceste dispoziții asigură o protecție mai mare a masei credale decât cele prevăzute în capitolul 2 din prezentul titlu.

Capitolul 2

Condiții specifice pentru acțiunile în anulare

Articolul 6

Preferințe

1. Statele membre se asigură că actele juridice de care beneficiază un creditor sau un grup de creditori prin satisfacere, constituire de garanții sau în orice alt mod pot fi declarate nule dacă au fost perfectate:
 - (a) în termen de trei luni înainte de depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, cu condiția ca debitorul să fi fost în imposibilitatea de a-și plăti datoriile ajunse la scadență; sau
 - (b) după depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

În cazul în care mai multe persoane au depus o cerere de deschidere a procedurii de insolvență împotriva aceluiași debitor, momentul în care este depusă prima cerere admisibilă este considerat începutul perioadei de trei luni menționate la primul paragraf litera (a).
2. În cazul în care o creanță exigibilă a unui creditor a fost satisfăcută sau garantată în mod corespunzător, statele membre se asigură că actul juridic poate fi declarat nul numai dacă:
 - (a) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1); și
 - (b) creditorul respectiv a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile ajunse la scadență sau că a fost depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență.

Cunoașterea de către creditor a faptului menționat la primul paragraf litera (b) este prezumată în cazul în care creditorul era o parte strâns legată de debitor.
3. Prin derogare de la alineatele (1) și (2), statele membre se asigură că următoarele acte juridice nu pot fi declarate nule:
 - (a) acte juridice efectuate direct în schimbul unei contraprestații echitabile în beneficiul masei bunurilor care face obiectul insolvenței;
 - (b) plățile aferente cambiilor sau cecurilor, în cazul în care legea care reglementează cambiile sau cecurile interzice creanțele beneficiarului care decurg din cambie sau cec față de alți debitori de cambii sau cecuri, cum ar fi avalistul, trăgătorul sau trasul, în cazul în care acesta refuză plata debitorului;
 - (c) acte juridice care nu fac obiectul unor acțiuni în anulare în conformitate cu Directiva 98/26/CE și cu Directiva 2002/47/CE.

Statele membre se asigură că, în ceea ce privește plățile aferente cambiilor sau cecurilor, astfel cum se menționează la primul paragraf litera (b), suma plătită pe cambie sau cec este restituită de ultimul avalist sau, în cazul în care acesta din urmă a avalizat cambia în numele unei terțe părți, de către această terță parte dacă ultimul avalist sau terța parte a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile ajunse la scadență sau că a fost depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență în momentul avalizării cambiei sau al asigurării avalizării acesteia. Cunoașterea faptului respectiv este prezumată în cazul în care ultimul avalist sau terța parte era o parte strâns legată de debitor.

Articolul 7

Acte juridice fără nicio contraprestație sau cu o contraprestație vădit insuficientă

1. Statele membre se asigură că actele juridice ale debitorului fără nicio contraprestație sau cu o contraprestație vădit insuficientă pot fi declarate nule în cazul în care au fost perfectate în termen de un an înainte de depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau după depunerea acestei cereri.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul cadourilor și al donațiilor cu valoare simbolică.
3. În cazul în care mai multe persoane au depus o cerere de deschidere a procedurii de insolvență împotriva aceluiași debitor, momentul în care este depusă prima cerere admisibilă este considerat începutul perioadei de un an menționate la alineatul (1).

Articolul 8

Acte juridice în mod intenționat prejudiciabile creditorilor

1. Statele membre se asigură că actele juridice prin care debitorul a cauzat în mod intenționat un prejudiciu masei credale pot fi declarate nule atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:
 - (a) actele respective au fost perfectate fie în termen de patru ani înainte de depunerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență, fie după depunerea acestei cereri;
 - (b) cealaltă parte la actul juridic a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de intenția debitorului de a cauza un prejudiciu masei creditorilor.Cunoașterea faptului menționat la primul paragraf litera (b) este prezumată în cazul în care cealaltă parte la actul juridic era o parte strâns legată de debitor.
2. În cazul în care mai multe persoane au depus o cerere de deschidere a procedurii de insolvență împotriva aceluiași debitor, momentul în care este depusă prima cerere admisibilă este considerat începutul perioadei de patru ani menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a).

Capitolul 3

Consecințele acțiunilor în anulare

Articolul 9

Consecințe generale

1. Statele membre se asigură că creanțele, drepturile sau obligațiile care rezultă din actele juridice declarate nule în temeiul capitolului 2 din prezentul titlu nu pot fi invocate pentru a obține satisfacerea creanțelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cauză.
2. Statele membre se asigură că partea care a beneficiat de actul juridic declarat nul este obligată să despăgubească integral masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cauză pentru prejudiciul cauzat creditorilor de actul juridic respectiv.

Faptul că îmbogățirea rezultată din actul juridic declarat nul nu mai este disponibilă în patrimoniul părții care a beneficiat de actul juridic respectiv („caducitate a îmbogățirii”) poate fi invocat numai în cazul în care partea respectivă nu a avut și nici nu ar fi trebuit să aibă cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare.
3. Statele membre se asigură că termenul de prescripție pentru toate creanțele rezultate din actul juridic care poate fi declarat nul împotriva celeilalte părți este de trei ani de la data deschiderii procedurii de insolvență.
4. Statele membre se asigură că o creanță pentru a obține despăgubiri integrale în temeiul alineatului (2) primul paragraf poate fi cesionată unui creditor sau unei terțe părți.
5. Statele membre se asigură că partea care a fost obligată să despăgubească masa bunurilor care face obiectul insolvenței în temeiul alineatului (2) primul paragraf nu poate compensa această obligație cu creanțele sale asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței.
6. Prezentul articol nu aduce atingere acțiunilor întemeiate pe dreptul civil general și comercial pentru compensarea prejudiciilor suferite de creditorii ca urmare a unui act juridic care poate fi declarat nul.

Articolul 10

Consecințe pentru partea care a beneficiat de actul juridic declarat nul

1. Statele membre se asigură că, dacă și în măsura în care partea care a beneficiat de actul juridic declarat nul despăgubește masa bunurilor care face obiectul insolvenței pentru prejudiciul cauzat de actul juridic respectiv, orice creanță a părții respective care a fost satisfăcută de actul juridic respectiv se reactivează.
2. Statele membre se asigură că orice contraprestație a părții care a beneficiat de actul juridic declarat nul, efectuată după sau în cadrul unui schimb instantaneu al prestației debitorului în temeiul actului juridic respectiv, este rambursată din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în măsura în care contraprestația este încă disponibilă în cadrul masei bunurilor sub o formă care poate fi diferențiată de restul masei bunurilor care face obiectul insolvenței sau în măsura în care masa bunurilor care face obiectul insolvenței este încă îmbogățită cu valoarea sa.

În toate cazurile care nu intră sub incidența primului paragraf, partea care a beneficiat de actul juridic declarat nul poate prezenta cereri de compensare a contraprestației. În ceea ce privește rangul creanțelor în cadrul procedurii de insolvență, se consideră că această creanță a apărut înainte de deschiderea procedurii de insolvență.

Articolul 11

Răspunderea părților terțe

1. Statele membre se asigură că drepturile prevăzute la articolul 9 sunt opozabile unui moștenitor sau unui alt succesor universal al părții care a beneficiat de actul juridic declarat nul.
2. Statele membre se asigură că drepturile prevăzute la articolul 9 sunt opozabile, de asemenea, oricărui succesor individual al celeilalte părți la actul juridic declarat nul, dacă este îndeplinită una dintre condițiile următoare:
 - (a) succesorul a achiziționat activul fără nicio contraprestație sau în schimbul unei contraprestații vădit insuficiente;
 - (b) succesorul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare.

Cunoașterea faptului menționat la primul paragraf litera (b) este prezumată în cazul în care succesorul individual este o parte strâns legată de partea care a beneficiat de actul juridic declarat nul.

Articolul 12

Relația cu alte instrumente

1. Dispozițiile prezentului titlu nu aduc atingere articolelor 17 și 18 din Directiva (UE) 2019/1023.

Titlul III

URMĂRIREA ACTIVELOR APARTINÂND MASEI BUNURILOR CARE FACE OBIECTUL INSOLVENȚEI

Capitolul 1

Accesul instanțelor desemnate la informațiile privind conturile bancare

Articolul 13

Instanțele desemnate

1. Fiecare stat membru desemnează, dintre instanțele sale competente să soluționeze cauze legate de proceduri de restructurare, de insolvență sau de remitere de datorie, instanțele abilitate să acceseze și să consulte registrul său național centralizat de conturi bancare instituit în temeiul articolului 32a din Directiva (UE) 2015/849 (denumite în continuare „instanțe desemnate”).

2. Fiecare stat membru notifică Comisiei denumirea instanțelor sale desemnate până la [6 luni de la data transpunerii] și notifică Comisiei orice modificări în acest sens. Comisia publică notificările primite în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 14

Accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare de către instanțele desemnate

1. Statele membre se asigură că, la cererea practicianului în insolvență numit în cadrul procedurii de insolvență în curs, instanțele desemnate au competența de a accesa și de a consulta, în mod direct și imediat, informațiile privind conturile bancare enumerate la articolul 32a alineatul (3) din Directiva (UE) 2015/849, în cazul în care acest lucru este necesar în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului în cadrul procedurii respective, inclusiv a celor care fac obiectul acțiunilor în anulare.
2. Statele membre se asigură că, la cererea practicianului în insolvență numit în cadrul procedurii de insolvență în curs, instanțele desemnate au competența de a accesa și de a consulta, în mod direct și imediat, informațiile privind conturile bancare din alte state membre disponibile prin intermediul punctului unic de acces la registrele de conturi bancare (BAR) instituit în temeiul articolului XX din Directiva (UE) AAAA/XX [OP: *Noua directivă privind combaterea spălării banilor*], în cazul în care acest lucru este necesar în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului în cadrul procedurii respective, inclusiv a celor care fac obiectul acțiunilor în anulare.
3. Informațiile suplimentare pe care statele membre le consideră esențiale și le includ în registrele centralizate de conturi bancare în temeiul articolului 32a alineatul (4) din Directiva (UE) 2015/849 nu pot fi accesate și consultate de către instanțele desemnate.
4. În sensul alineatelor (1) și (2), accesul și consultarea sunt considerate a fi directe și imediate, printre altele, în cazul în care autoritățile naționale care gestionează registrele centralizate de conturi bancare transmit cu promptitudine instanțelor desemnate informațiile privind conturile bancare printr-un mecanism automatizat, cu condiția ca nicio instituție intermediară să nu poată influența datele solicitate sau informațiile care urmează a fi furnizate.

Articolul 15

Condițiile privind accesarea și consultarea informațiilor de către instanțele desemnate

1. Accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare în conformitate cu articolul 14 se efectuează numai în baza unei analize de la caz la caz de către membri ai personalului fiecărei instanțe desemnate care au fost numiți și autorizați în mod specific pentru a îndeplini respectivele sarcini.
2. Statele membre se asigură că:
 - (a) personalul instanțelor desemnate respectă standarde profesionale înalte în materie de confidențialitate și de protecție a datelor, are un grad înalt de integritate și este calificat în mod corespunzător;
 - (b) sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice care să asigure securitatea datelor în conformitate cu standarde tehnologice înalte în scopul exercitării de

către instanțele desemnate a dreptului de accesare și consultare a informațiilor privind conturile bancare în conformitate cu articolul [14](#).

Articolul 16

Monitorizarea accesării și consultării informațiilor de către instanțele desemnate

1. Statele membre instituie obligația autorităților care gestionează registrele centralizate de conturi bancare de a asigura păstrarea unor evidențe de fiecare dată când o instanță desemnată accesează și consultă informațiile privind conturile bancare. Aceste evidențe ale accesărilor includ, în special, următoarele:
 - (a) numărul de referință al cauzei;
 - (b) data și ora interogării sau a consultării;
 - (c) tipul de date utilizate pentru lansarea interogării sau a consultării;
 - (d) datele unice de identificare ale rezultatelor;
 - (e) denumirea instanței desemnate care a consultat registrul;
 - (f) identificatorul de utilizator unic al membrului personalului din cadrul instanței desemnate care a efectuat interogarea sau consultarea și, după caz, al judecătorului care a dispus interogarea sau consultarea, precum și, pe cât posibil, identificatorul de utilizator unic al destinatarului rezultatelor interogării sau consultării.
2. Autoritățile care gestionează registrele centralizate de conturi bancare verifică cu regularitate evidențele menționate la alineatul (1).
3. Evidențele menționate la alineatul (1) se utilizează numai pentru monitorizarea respectării prezentei directive și a obligațiilor care decurg din instrumentele juridice aplicabile ale Uniunii privind protecția datelor. Monitorizarea include verificarea admisibilității unei cereri și a legalității prelucrării datelor cu caracter personal, precum și a asigurării integrității și a confidențialității datelor cu caracter personal. Evidențele sunt protejate prin măsuri corespunzătoare împotriva accesului neautorizat și se șterg după o perioadă de cinci ani de la data la care au fost create, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru desfășurarea unor proceduri de monitorizare aflate în curs.

Capitolul 2

Accesul practicienilor în insolvență la informații privind beneficiarii reali

Articolul 17

Accesul practicienilor în insolvență la informații privind beneficiarii reali

1. Statele membre se asigură că, atunci când identifică și urmăresc activele relevante pentru procedurile de insolvență pentru care sunt numiți, practicienii în insolvență au acces în timp util la informațiile menționate la articolul 30 alineatul (5) al doilea paragraf și la articolul 31 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva (UE) 2015/849, care sunt păstrate în registrele beneficiarilor reali instituite în statele membre și sunt accesibile prin intermediul sistemului de interconectare a

registrelor beneficiarilor reali instituit în conformitate cu articolul 30 alineatul (10) și cu articolul 31 alineatul (9) din Directiva (UE) 2015/849.

2. Accesul la informații al practicienilor în insolvență în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol constituie un interes legitim, ori de câte ori este necesar pentru identificarea și urmărirea activelor aparținând masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului în cadrul procedurilor de insolvență în curs și se limitează la următoarele informații:
 - (a) numele, luna, anul nașterii, țara de reședință și naționalitatea proprietarului legal;
 - (b) natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut.

Capitolul 3

Accesul practicienilor în insolvență la registrele naționale de active

Articolul 18

Accesul practicienilor în insolvență la registrele naționale de active

1. Statele membre se asigură că practicienii în insolvență, indiferent de statul membru în care au fost numiți, au acces direct și rapid la registrele naționale de active enumerate în anexă, situate pe teritoriul lor, dacă sunt disponibile.
2. În ceea ce privește accesul la registrele naționale de active enumerate în anexă, fiecare stat membru se asigură că practicienii în insolvență numiți în alt stat membru nu sunt supuși unor condiții de acces *de jure* sau *de facto* mai puțin favorabile decât condițiile acordate practicienilor în insolvență numiți în statul membru respectiv.

Titlul IV

PROCEDURI DE „PRE-PACK”

Capitolul 1

Dispoziții generale

Articolul 19

Proceduri de „pre-pack”

1. Statele membre se asigură că procedurile de „pre-pack” sunt compuse din următoarele două etape consecutive:
 - (a) etapa de pregătire, care vizează găsirea unui cumpărător adecvat pentru întreprinderea debitorului sau pentru o parte a acesteia;
 - (b) etapa de lichidare, care vizează aprobarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia și distribuirea veniturilor încasate către creditori.
2. Procedurile de „pre-pack” respectă condițiile prevăzute în prezentul titlu. În ceea ce privește toate celelalte aspecte, inclusiv rangul creanțelor și normele privind distribuirea veniturilor încasate, statele membre aplică dispozițiile naționale privind

procedurile de lichidare, cu condiția ca acestea să fie compatibile cu dreptul Uniunii, inclusiv cu normele prevăzute în prezentul titlu.

Articolul 20

Relația cu alte acte juridice ale Uniunii

1. Etapa de lichidare menționată la articolul [19](#) alineatul (1) se consideră a fi o procedură de insolvență, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) 2015/848.
Administratorii judiciari menționați la articolul [22](#) pot fi considerați practicieni în insolvență, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) 2015/848.
2. În sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului⁴⁰, etapa de lichidare se consideră a fi o procedură de faliment sau de insolvență instituită în vederea lichidării bunurilor cedentului sub controlul unei autorități publice competente.

Articolul 21

Competența în cadrul procedurii de „pre-pack”

Instanța competentă în cadrul procedurii de „pre-pack” are competență exclusivă în ceea ce privește aspectele legate de domeniul de aplicare și efectele vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia în cadrul procedurii de „pre-pack” asupra datoriilor și pasivelor, astfel cum se menționează la articolul [28](#).

Capitolul 2

Etapa de pregătire

Articolul 22

Administratorul judiciar

1. Statele membre prevăd ca, la cererea debitorului, instanța să numească un administrator judiciar.
Numirea administratorului judiciar începe etapa de pregătire menționată la articolul [19](#) alineatul (1).
2. Statele membre se asigură că administratorul judiciar:
 - (a) documentează și raportează fiecare etapă a procesului de vânzare;
 - (b) justifică motivele pentru care consideră că procesul de vânzare este competitiv, transparent, echitabil și respectă standardele de pe piață;
 - (c) recomandă cel mai bun ofertant ca achizitor „pre-pack”, în conformitate cu articolul [30](#);
 - (d) precizează dacă consideră că cea mai bună ofertă nu constituie o încălcare vădită a criteriului respectării intereselor creditorilor.

⁴⁰ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

Acțiunile administratorului judiciar enumerate la primul paragraf se realizează în scris și sunt puse la dispoziție în format digital și în timp util tuturor părților implicate în etapa de pregătire.

3. Statele membre se asigură că pot fi numite în calitate de administrator judiciar numai persoanele care îndeplinesc ambele condiții de mai jos:
 - (a) îndeplinesc criteriile de eligibilitate aplicabile practicienilor în insolvență din statul membru în care se deschide procedura de „pre-pack”;
 - (b) pot fi numite efectiv în calitate de practicieni în insolvență în etapa ulterioară de lichidare.
4. Statele membre se asigură că, în cursul etapei de pregătire, debitorul păstrează controlul asupra activelor sale și asupra activității curente a întreprinderii.
5. Statele membre se asigură că remunerația administratorului judiciar este plătită:
 - (a) de către debitor, atunci când nu urmează o etapă ulterioară de lichidare;
 - (b) din masa bunurilor care face obiectul insolvenței ca cheltuială administrativă preferențială, atunci când urmează etapa de lichidare.

Articolul 23

Suspendarea executărilor silite individuale

Statele membre se asigură că, în timpul etapei de pregătire, atunci când debitorul se află într-o situație de probabilitate a insolvenței sau este insolvent în conformitate cu dreptul intern, debitorul poate beneficia de suspendarea executărilor silite individuale în conformitate cu articolele 6 și 7 din Directiva (UE) 2019/1023, în cazul în care aceasta facilitează desfășurarea unitară și eficace a procedurii de „pre-pack”. Administratorul judiciar este audiat înainte de pronunțarea deciziei privind suspendarea executărilor silite individuale.

Articolul 24

Principii aplicabile procesului de vânzare

1. Statele membre se asigură că procesul de vânzare desfășurat în etapa de pregătire este competitiv, transparent, echitabil și respectă standardele de pe piață.
2. În cazul în care procesul de vânzare generează o singură ofertă fermă, se consideră că oferta respectivă reflectă prețul de piață al întreprinderii.
3. Statele membre pot deroga de la dispozițiile alineatului (1) numai în cazul în care instanța organizează o licitație publică în etapa de lichidare în conformitate cu articolul [26](#). În acest caz, articolul [22](#) alineatul (2) litera (b) nu se aplică.

Capitolul 3

Etapă de lichidare

Articolul 25

Numirea practicianului în insolvență

Statele membre se asigură că, atunci când se deschide etapa de lichidare, instanța numește administratorul judiciar menționat la articolul [22](#) în calitate de practician în insolvență.

Autorizarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia

1. Statele membre se asigură că, la deschiderea etapei de lichidare, instanța autorizează vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia către achizitorul propus de către administratorul judiciar, cu condiția ca acesta din urmă să fi emis un aviz prin care să confirme că procesul de vânzare desfășurat în etapa de pregătire a respectat cerințele prevăzute la articolul [22](#) alineatele (2) și (3) și la articolul [24](#) alineatele (1) și (2).

Instanța nu autorizează vânzarea atunci când nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul [22](#) alineatele (2) și (3) și la articolul [24](#) alineatele (1) și (2). Statele membre se asigură că, în acest din urmă caz, instanța continuă procedura de insolvență.

2. În cazul în care statele membre aplică articolul [24](#) alineatul (3), licitația publică menționată în dispoziția respectivă durează cel mult patru săptămâni și este inițiată în termen de două săptămâni de la deschiderea etapei de lichidare. Oferta selectată de administratorul judiciar se utilizează ca ofertă inițială în cadrul licitației publice. Statele membre se asigură că măsurile de protecție acordate ofertantului inițial în etapa de pregătire, cum ar fi rambursarea cheltuielilor sau comisioanele de fragmentare, sunt proporționale și nu descurajează părțile potențial interesate să depună oferte în etapa de lichidare.

Cesiunea sau rezilierea contractelor în derulare

1. Statele membre se asigură că achizitorului întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia îi sunt cesionate contractele în derulare care sunt necesare pentru continuarea activității debitorului și a căror suspendare ar duce la oprirea activităților acestuia. Cesiunea nu necesită consimțământul contrapărții sau al contrapărților debitorului.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care achizitorul întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia este un concurent al contrapărții sau al contrapărților debitorului.

2. Statele membre se asigură că instanța poate decide să rezilieze contractele în derulare menționate la alineatul (1) primul paragraf, cu condiția să se aplice una dintre următoarele condiții:
 - (a) rezilierea este în interesul întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia;
 - (b) contractul în derulare conține obligații de serviciu public pentru care contrapartea este o autoritate publică, iar achizitorul întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia nu îndeplinește obligațiile tehnice și juridice de a presta serviciile prevăzute în contractul respectiv.

Litera (a) de la primul paragraf nu se aplică contractelor în derulare referitoare la licențele de drepturi de proprietate intelectuală și industrială.

3. Legea aplicabilă cesiunii sau rezilierii contractelor în derulare este legea statului membru în care a fost deschisă etapa de lichidare.

Articolul 28

Datoriile și pasivele întreprinderii achiziționate prin procedura de „pre-pack”

Statele membre se asigură că achizitorul achiziționează întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia liberă de datorii și pasive, cu excepția cazului în care achizitorul consimte în mod expres să suporte datoriile și pasivele întreprinderii sau ale unei părți a acesteia.

Articolul 29

Norme specifice privind efectele suspensive ale căilor de atac

1. Statele membre se asigură că formularea de căi de atac împotriva hotărârilor instanței referitoare la autorizarea sau executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia poate avea efecte suspensive numai sub rezerva constituirii de către apelant a unei garanții adecvate pentru a acoperi eventualele daune cauzate de suspendarea realizării vânzării.
2. Statele membre se asigură că instanța sesizată cu calea de atac are puterea discreționară de a scuti, în totalitate sau parțial, apelantul persoană fizică de constituirea unei garanții dacă aceasta consideră că o astfel de scutire este adecvată, având în vedere circumstanțele cauzei respective.

Capitolul 4

Dispoziții relevante pentru ambele etape ale procedurii de „pre-pack”

Articolul 30

Criterii pentru selectarea celei mai bune oferte

Statele membre se asigură că criteriile de selectare a celei mai bune oferte în cadrul procedurii de „pre-pack” sunt aceleași ca cele utilizate pentru a alege între ofertele concurente în cadrul procedurii de lichidare.

Articolul 31

Răspunderea civilă a administratorului judiciar și a practicianului în insolvență

Statele membre se asigură că administratorul judiciar și practicianul în insolvență răspund pentru daunele pe care nerespectarea obligațiilor care le revin în temeiul prezentului titlu le cauzează creditorilor și părților terțe afectate de procedura de „pre-pack”.

Articolul 32

Părți strâns legate de debitor în procesul de vânzare

1. Statele membre se asigură că părțile strâns legate de debitor sunt eligibile pentru a achiziționa întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) acestea informează în timp util administratorul judiciar și instanța cu privire la relația lor cu debitorul;
 - (b) alte părți la procesul de vânzare primesc informații adecvate cu privire la existența unor părți strâns legate de debitor și la relația lor cu acesta din urmă;

- (c) părților care nu sunt strâns legate de debitor li se acordă suficient timp pentru a prezenta o ofertă.

Statele membre pot prevedea ca, în cazul în care se dovedește că obligația de informare menționată la primul paragraf litera (a) a fost încălcată, instanța să revoce beneficiile menționate la articolul [28](#).

2. În cazul în care oferta prezentată de o parte strâns legată de debitor este singura ofertă existentă, statele membre introduc garanții suplimentare pentru autorizarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia. Aceste garanții includ cel puțin obligația administratorului judiciar și a practicianului în insolvență de a respinge oferta părții strâns legate de debitor în cazul în care oferta nu îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor.

Articolul 33

Măsuri de maximizare a valorii întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia

1. În cazul în care este necesară o finanțare intermediară, statele membre se asigură că:
- (a) administratorul judiciar sau practicianul în insolvență ia măsurile necesare pentru a obține finanțare intermediară la cel mai mic cost posibil;
 - (b) persoanele care oferă finanțare intermediară au dreptul ca, în contextul unor proceduri de insolvență ulterioare, să aibă prioritate la plată față de alți creditori care ar avea, altfel, creanțe superioare sau egale;
 - (c) pentru a garanta rambursarea, furnizorilor de finanțare intermediară li se pot acorda garanții reale asupra veniturilor obținute din vânzare;
 - (d) finanțarea intermediară este eligibilă pentru a fi compensată cu prețul care urmează să fie plătit în cadrul ofertei atribuite, atunci când este furnizată de ofertanții interesați.
2. Statele membre se asigură că ofertanților nu li se acordă niciun drept de preempțiune.
3. Statele membre se asigură că, în cazul în care garanțiile reale grevează întreprinderea care face obiectul procedurii de „pre-pack”, creditorii care sunt beneficiarii acestor garanții reale își pot compensa creanțele în cadrul ofertei lor numai cu condiția ca valoarea creanțelor respective să fie semnificativ inferioară valorii de piață a întreprinderii.

Articolul 34

Protecția intereselor creditorilor

1. Statele membre se asigură că atât creditorii, cât și deținătorii de titluri de capital în cadrul întreprinderii debitorului au dreptul de a fi audiați de către instanță înainte de autorizarea sau executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia.
- Statele membre stabilesc norme detaliate pentru a asigura eficacitatea dreptului de a fi audiat în temeiul primului paragraf.
2. Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot, prin lege, să nu acorde dreptul de a fi audiat:

- (a) creditorilor sau deținătorilor de titluri de capital care nu ar primi nicio plată sau nu ar păstra niciun interes conform ordinii normale a priorităților de lichidare în temeiul dreptului intern;
 - (b) creditorilor contractelor în derulare ale căror creanțe față de debitor au luat naștere înainte de autorizarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia și care se presupune că vor fi plătite integral în condițiile ofertei de „pre-pack”.
3. Statele membre se asigură că garanțiile reale sunt eliberate în cadrul procedurilor de „pre-pack” în conformitate cu aceleași cerințe care s-ar aplica în cadrul procedurilor de lichidare.
4. Statele membre în care este necesar acordul deținătorilor de creanțe garantate în cadrul procedurilor de lichidare pentru eliberarea garanțiilor reale pot deroga de la cerința unui astfel de consimțământ, cu condiția ca garanțiile reale să se refere la active care sunt necesare pentru continuarea operațiunilor curente ale întreprinderii debitorului sau ale unei părți a acesteia și să fie îndeplinită una dintre următoarele condiții:
- (a) creditorii creanțelor garantate nu demonstrează că oferta de „pre-pack” nu îndeplinește criteriul respectării intereselor creditorilor;
 - (b) creditorii creanțelor garantate nu au depus (direct sau prin intermediul unei părți terțe) o ofertă fermă alternativă de achiziție care să permită masei bunurilor care face obiectul insolvenței să obțină o recuperare mai bună decât în cazul ofertei de „pre-pack” propuse.

Articolul 35

Impactul procedurilor bazate pe dreptul concurenței asupra momentului sau a rezultatului pozitiv al ofertei

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care există un risc considerabil de întârziere ca urmare a unei proceduri bazate pe dreptul concurenței sau a unei decizii negative a unei autorități de concurență în legătură cu o ofertă prezentată în etapa de pregătire, administratorul judiciar facilitează prezentarea de oferte alternative.
2. Statele membre se asigură că administratorul judiciar poate primi informații cu privire la procedurile aplicabile bazate pe legislația concurenței și la rezultatele acestora care ar putea afecta momentul sau rezultatul pozitiv al ofertei, în special prin divulgarea de informații de către ofertanți sau prin acordarea unei derogări pentru schimbul de informații cu autoritățile de concurență, după caz. În această privință, administratorul judiciar este supus obligației de confidențialitate deplină.
3. Statele membre se asigură că, în cazul în care o ofertă implică un risc considerabil de întârziere, astfel cum se menționează la alineatul (1), oferta respectivă poate fi ignorată, cu condiția să se aplice cumulativ următoarele două condiții:
 - (a) oferta respectivă nu este singura ofertă existentă;
 - (b) întârzierea încheierii vânzării întreprinderii prin procedura de „pre-pack” cu ofertantul în cauză ar avea ca rezultat un prejudiciu pentru întreprinderea debitorului sau pentru o parte a acesteia.

TITLUL V

OBLIGAȚIA DIRECTORILOR DE A SOLICITA DESCHIDEREA PROCEDURII DE INSOLVENȚĂ ȘI RĂSPUNDEREA CIVILĂ

Articolul 36

Obligația de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență

Statele membre se asigură că, în cazul în care o entitate juridică devine insolventă, directorii acesteia sunt obligați să înainteze instanței o cerere de deschidere a procedurii de insolvență în termen de cel mult trei luni de la data la care directorii au luat cunoștință sau se poate presupune în mod rezonabil că au avut cunoștință de faptul că persoana juridică este insolventă.

Articolul 37

Răspunderea civilă a directorilor

1. Statele membre se asigură că directorii entității juridice insolvente sunt răspunzători pentru daunele suferite de creditori ca urmare a nerespectării de către aceștia a obligației prevăzute la articolul [36](#).
2. Alineatul (1) nu aduce atingere normelor naționale privind răspunderea civilă pentru încălcarea obligației directorilor de a depune o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență, astfel cum se prevede la articolul [36](#), care sunt mai stricte față de directori.

TITLUL VI

LICHIDAREA MICROÎNTRERPRINDERILOR INSOLVENTE

Capitolul 1

Norme generale

Articolul 38

Norme privind lichidarea microîntreprinderilor

1. Statele membre se asigură că microîntreprinderile, atunci când sunt insolvente, au acces la proceduri simplificate de lichidare care respectă dispozițiile prevăzute în prezentul titlu.
2. O microîntreprindere este considerată insolventă în sensul procedurii simplificate de lichidare atunci când, în general, nu este în măsură să își plătească datoriile la scadență. Statele membre stabilesc condițiile în care se consideră că o microîntreprindere se află, în general, în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență și se asigură că aceste condiții sunt clare, simple și ușor de verificat de către microîntreprinderea în cauză.
3. Deschiderea și desfășurarea unei proceduri simplificate de lichidare nu pot fi refuzate pe motiv că debitorul nu deține active sau că activele sale nu sunt suficiente pentru a acoperi costurile procedurii simplificate de lichidare.

4. Statele membre se asigură că costurile procedurii simplificate de lichidare sunt acoperite în situațiile prevăzute la alineatul (3).

Articolul 39

Practician în insolvență

Statele membre se asigură că, în cadrul unei proceduri simplificate de lichidare, un practician în insolvență poate fi numit numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

- (a) debitorul, creditorul sau un grup de creditori solicită o astfel de numire;
- (b) costurile intervenției practicianului în insolvență pot fi finanțate din masa bunurilor care face obiectul insolvenței sau de către partea care a solicitat numirea.

Articolul 40

Mijloace de comunicare

Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor simplificate de lichidare, toate comunicările dintre autoritatea competentă și, după caz, practicianul în insolvență, pe de o parte, și părțile la aceste proceduri, pe de altă parte, pot fi efectuate prin mijloace electronice, în conformitate cu articolul 28 din Directiva (UE) 2019/1023.

Capitolul 2

Deschiderea unei proceduri simplificate de lichidare

Articolul 41

Cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare

- 1. Statele membre se asigură că microîntreprinderile insolvente pot depune la o autoritate competentă o cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare.
- 2. Statele membre se asigură că orice creditor al unei microîntreprinderi insolvente poate depune la o autoritate competentă o cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare împotriva microîntreprinderii. Microîntreprinderii în cauză i se oferă posibilitatea de a răspunde cererii, contestând-o sau consimțind la aceasta.
- 3. Statele membre se asigură că microîntreprinderile pot depune o cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare prin intermediul unui formular-tip.
- 4. Formularul-tip menționat la alineatul (3) permite includerea, printre altele, a următoarelor informații:
 - (a) dacă microîntreprinderea este o persoană juridică, denumirea, numărul de înregistrare, sediul social sau adresa de corespondență a debitorului, dacă este diferită;
 - (b) dacă microîntreprinderea este un întreprinzător, numele, numărul de înregistrare, dacă este cazul, și adresa de corespondență a debitorului sau, în cazul în care adresa este protejată, data și locul nașterii debitorului;
 - (c) o listă a activelor microîntreprinderii;

- (d) numele, adresa sau alte date de contact ale creditorilor microîntreprinderii, astfel cum sunt cunoscute de microîntreprindere la momentul depunerii cererii;
 - (e) lista creanțelor față de microîntreprindere și, pentru fiecare creanță, valoarea acesteia, cu specificarea plății principale și, după caz, a dobânzii, și data la care s-a născut creanța, precum și data la care aceasta a devenit scadentă, dacă aceste date diferă;
 - (f) dacă se susține că există o garanție reală sau o rezervă a dreptului de proprietate în ceea ce privește o anumită creanță și, în caz afirmativ, care sunt activele acoperite de garanția respectivă.
5. Comisia stabilește formularul-tip menționat la alineatul (3) pe calea unor acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 69 alineatul (2).
6. Statele membre se asigură că, atunci când un creditor depune o cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare, iar microîntreprinderea și-a exprimat consimțământul pentru deschiderea procedurii, microîntreprinderea este obligată să prezinte informațiile enumerate la alineatul (4) împreună cu răspunsul menționat la alineatul (2) de la prezentul articol, dacă sunt disponibile.
7. Statele membre se asigură că, atunci când un creditor depune o cerere de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare, iar autoritatea competentă deschide această procedură în pofida faptului că microîntreprinderea contestă sau nu răspunde cererii, microîntreprinderea este obligată să prezinte informațiile enumerate la alineatul (4) de la prezentul articol în termen de cel mult două săptămâni de la primirea notificării de deschidere.

Articolul 42

Decizia privind cererea de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare

1. Statele membre se asigură că autoritatea competentă ia o decizie cu privire la cererea de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare în termen de cel mult două săptămâni de la primirea cererii.
2. Deschiderea unei proceduri simplificate de lichidare poate fi refuzată numai dacă sunt îndeplinite una sau mai multe dintre următoarele condiții:
- (a) debitorul nu este o microîntreprindere;
 - (b) debitorul nu este insolvent în temeiul articolului 38 alineatul (2) din prezenta directivă;
 - (c) autoritatea competentă la care a fost depusă cererea nu are competența de a soluționa cauza;
 - (d) statul membru în care a fost depusă cererea nu are competență internațională asupra cauzei.
3. Statele membre se asigură că microîntreprinderea sau orice creditor al microîntreprinderii poate contesta în instanță decizia privind cererea de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare. Contestația nu are efect suspensiv asupra deschiderii procedurii simplificate de lichidare și este soluționată cu promptitudine de către instanță.

Articolul 43

Debitorul în posesie

1. Statele membre se asigură că, sub rezerva condițiilor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), debitorii care recurg la proceduri simplificate de lichidare își păstrează controlul asupra activelor lor și asupra activității curente a întreprinderii.
2. Statele membre se asigură că, în cazul în care este numit un practician în insolvență, autoritatea competentă precizează în decizia de numire dacă drepturile și obligațiile de a gestiona și de a dispune de activele debitorului sunt transferate practicianului în insolvență.
3. Statele membre precizează circumstanțele în care autoritatea competentă poate decide, în mod excepțional, să elimine dreptul debitorului de a gestiona și de a dispune de activele sale. Această decizie trebuie să se bazeze pe o evaluare de la caz la caz, având în vedere toate elementele de drept și de fapt relevante.
4. Statele membre se asigură că, în cazul în care debitorul nu mai deține dreptul de a gestiona și de a dispune de activele sale și nu este numit niciun practician în insolvență, se aplică unul dintre următoarele cazuri:
 - (a) orice decizie a debitorului în acest sens devine supusă aprobării autorității competente sau
 - (b) autoritatea competentă încredințează unui creditor dreptul de a gestiona și de a dispune de activele debitorului.

Articolul 44

Suspendarea executărilor silite individuale

1. Statele membre se asigură că debitorii beneficiază de suspendarea executărilor silite individuale ca urmare a deciziei autorității competente de a deschide o procedură simplificată de lichidare și până la închiderea procedurii respective.
2. Statele membre pot prevedea ca autoritatea competentă să excludă, la cererea debitorului sau a unui creditor, o creanță din domeniul de aplicare al suspendării executărilor silite individuale în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:
 - (a) executarea silită nu este de natură să pună în pericol așteptările legitime ale masei credale și
 - (b) suspendarea ar prejudicia în mod abuziv creditorul respectivei creanțe.

Articolul 45

Publicitatea deschiderii procedurii simplificate de lichidare

1. Statele membre se asigură că informațiile privind deschiderea unei proceduri simplificate de lichidare sunt publicate în registrul de insolvență menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2015/848, cât mai curând posibil după deschidere.
2. Statele membre se asigură că autoritatea competentă informează imediat debitorul și toți creditorii cunoscuți, prin notificări individuale, cu privire la deschiderea unei proceduri simplificate de lichidare.

Notificarea cuprinde, în special:

- (a) lista creanțelor față de debitor, astfel cum a fost indicată de acesta;
- (b) o invitație adresată creditorului de a declara orice creanțe care nu sunt incluse în lista menționată la litera (a) sau de a rectifica orice declarație incorectă cu privire la creanțele respective, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea notificării;
- (c) o declarație conform căreia, fără acțiuni suplimentare din partea creditorului, creanțele incluse în lista menționată la litera (a) vor fi considerate ca fiind declarate de către creditorul în cauză.

Capitolul 3

Lista creanțelor și stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței

Articolul 46

Declararea și admiterea creanțelor

1. Statele membre se asigură că creanțele față de debitor sunt considerate ca fiind declarate fără nicio altă acțiune din partea creditorilor în cauză, în cazul în care creanțele respective sunt indicate de către debitor într-unul dintre următoarele documente:
 - (a) în cererea sa de deschidere a unei proceduri simplificate de lichidare;
 - (b) în răspunsul său la cererea de deschidere a unei astfel de proceduri depusă de un creditor;
 - (c) în informațiile prezentate în temeiul articolului 41 alineatul (7).
2. Statele membre se asigură că orice creditor poate declara creanțe care nu figurează în documentele menționate la alineatul (1) sau poate formula declarații de opoziție sau își poate exprima preocuparea cu privire la creanțele incluse într-unul dintre aceste documente, în termen de 30 de zile de la data publicării în registrul de insolvență a datei deschiderii procedurii simplificate de lichidare sau, în cazul unui creditor cunoscut, de la primirea notificării individuale menționate la articolul 45, oricare dintre aceste date survine mai târziu.
3. Statele membre se asigură că, în absența oricărei obiecții sau preocupări comunicate de către un creditor în termenul indicat la alineatul (2), o creanță inclusă în documentele menționate la alineatul (1) este considerată necontestată și este admisă definitiv, astfel cum se menționează în acestea.
4. Statele membre se asigură că autoritatea competentă sau, în cazul în care este numit, practicianul în insolvență poate admite sau refuza admiterea creanțelor declarate de un creditor, pe lângă creanțele menționate la alineatul (1), în conformitate cu alineatul (2) și cu criteriile corespunzătoare definite de dreptul intern.
5. Statele membre se asigură că creanțele contestate sunt tratate cu promptitudine fie de către autoritatea competentă, fie de către o instanță. Autoritatea competentă poate decide să continue procedura simplificată de lichidare în ceea ce privește creanțele necontestate.

Articolul 47

Acțiunile în anulare

Statele membre se asigură că normele privind acțiunile în anulare se aplică în cadrul procedurii simplificate de lichidare după cum urmează:

- (a) urmărirea și executarea acțiunilor în anulare nu sunt obligatorii, ci sunt lăsate la discreția creditorilor sau, după caz, a practicianului în insolvență;
- (b) orice decizie a creditorilor de a nu iniția acțiuni în anulare nu afectează răspunderea debitorului în temeiul dreptului civil sau penal, în cazul în care se constată ulterior că informațiile comunicate de către debitor cu privire la active sau pasive au fost ascunse sau falsificate;
- (c) autoritatea competentă poate transforma procedura simplificată de lichidare în procedură standard de insolvență, în cazul în care desfășurarea procedurii de anulare în cadrul procedurii simplificate de lichidare nu ar fi posibilă din cauza importanței creanțelor care fac obiectul procedurii de anulare în raport cu valoarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și din cauza duratei anticipate a procedurii de anulare.

Articolul 48

Stabilirea masei bunurilor care face obiectul insolvenței

- 1. Statele membre se asigură că autoritatea competentă sau, dacă este numit, practicianul în insolvență stabilește lista finală a activelor care constituie masa bunurilor care face obiectul insolvenței, pe baza listei activelor prezentate de debitor, astfel cum se menționează la articolul 41 alineatul (4) litera (c), precum și a informațiilor suplimentare relevante primite ulterior.
- 2. Activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței includ activele aflate în posesia debitorului la momentul deschiderii procedurii simplificate de lichidare, activele dobândite după depunerea cererii de deschidere a acestei proceduri și activele recuperate prin acțiuni în anulare sau alte acțiuni.
- 3. Statele membre se asigură că, în cazul în care debitorul este un întreprinzător, autoritatea competentă sau, dacă este numit, practicianul în insolvență specifică activele care sunt excluse din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și care, prin urmare, pot rămâne în proprietatea debitorului.

Capitolul 4

Valorificarea activelor și distribuirea veniturilor încasate

Articolul 49

Decizia privind procedura care urmează să fie utilizată

- 1. Statele membre se asigură că, în cadrul procedurii simplificate de lichidare, odată ce s-au stabilit masa bunurilor care face obiectul insolvenței și lista creanțelor față de debitor, autoritatea competentă:
 - (a) procedează la valorificarea activelor și distribuirea veniturilor încasate; sau
 - (b) ia o decizie de închidere a procedurii simplificate de lichidare fără valorificarea activelor, în conformitate cu alineatul (2).

2. Statele membre se asigură că autoritatea competentă poate lua o decizie de închidere imediată a procedurii simplificate de lichidare fără valorificarea activelor, numai dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:
 - (a) nu există active în masa bunurilor care face obiectul insolvenței;
 - (b) activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței au o valoare atât de scăzută încât nu s-ar justifica costurile sau timpul necesar vânzării acestora și distribuirii veniturilor încasate;
 - (c) valoarea aparentă a activelor grevate este mai mică decât suma datorată creditorului (creditorilor) garantat (garantați), iar autoritatea competentă consideră că este justificat să permită creditorului (creditorilor) garantat (garantați) respectiv(i) să preia activul (activele).
3. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă procedează la valorificarea activelor debitorului, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă precizează, de asemenea, mijloacele de valorificare a activelor. Alte mijloace decât vânzarea activelor debitorului prin intermediul unei licitații publice electronice pot fi selectate numai dacă utilizarea acestora este considerată mai adecvată, având în vedere natura activelor sau circumstanțele procedurii.

Articolul 50

Sisteme de licitație electronică pentru vânzarea activelor debitorului

1. Statele membre se asigură că una sau mai multe platforme de licitație electronică sunt instituite și menținute pe teritoriul lor în scopul vânzării activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cadrul unei proceduri simplificate de lichidare.

Statele membre pot stabili că, în scopul vânzării activelor debitorului, utilizatorii pot depune oferte și pentru achiziționarea întreprinderii debitorului ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea.
2. Statele membre se asigură că platformele de licitație electronică menționate la alineatul (1) sunt utilizate ori de câte ori întreprinderea sau activele debitorului care fac obiectul unei proceduri simplificate de lichidare sunt valorificate prin licitație.
3. Statele membre pot extinde utilizarea sistemelor de licitație electronică, astfel cum sunt menționate la alineatul (1), la vânzarea întreprinderii sau a activelor debitorului care fac obiectul altor tipuri de proceduri de insolvență deschise pe teritoriul lor.
4. Statele membre se asigură că platformele de licitație electronică menționate la alineatul (1) sunt accesibile tuturor persoanelor fizice și juridice care își au domiciliul sau locul de înregistrare pe teritoriul lor sau pe teritoriul unui alt stat membru. Accesul la sistemul de licitație poate fi condiționat de identificarea electronică a utilizatorului, caz în care persoanele cu domiciliul sau locul de înregistrare într-un alt stat membru pot utiliza sistemele lor naționale de identificare electronică, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014⁴¹.

⁴¹ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

Interconectarea sistemelor de licitație electronică

1. Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia instituie un sistem de interconectare a sistemelor naționale de licitație electronică, astfel cum se menționează la articolul 50. Sistemul respectiv se compune din sisteme naționale de licitație electronică interconectate prin intermediul portalului european e-justiție, care servește drept punct central de acces electronic în cadrul sistemului. Sistemul conține, în toate limbile oficiale ale Uniunii, informații cu privire la toate procesele de licitație anunțate pe platformele naționale de licitație electronică, permite căutarea în rândul acestor procese de licitație și furnizează hyperlinkuri care deschid paginile sistemelor naționale în care se pot depune oferte în mod direct.
2. Comisia prevede, prin acte de punere în aplicare, specificațiile tehnice și procedurile necesare pentru a asigura interconectarea sistemelor naționale de licitație electronică ale statelor membre, stabilind:
 - (a) specificațiile tehnice sau specificațiile care definesc metodele de comunicare și de schimb de informații, prin mijloace electronice, pe baza specificațiilor interfeței stabilite pentru sistemul de interconectare a sistemelor de licitație electronică;
 - (b) măsurile tehnice de asigurare a standardelor minime de securitate din domeniul tehnologiei informației pentru comunicarea și distribuirea informațiilor în cadrul sistemului de interconectare a sistemelor de licitație electronică;
 - (c) setul minim de informații care sunt puse la dispoziție prin intermediul platformei centrale;
 - (d) criteriile minime pentru prezentarea proceselor de licitație anunțate prin intermediul portalului european e-justiție;
 - (e) criteriile minime pentru căutarea proceselor de licitație anunțate prin intermediul portalului european e-justiție;
 - (f) criteriile minime pentru ghidarea utilizatorilor către platforma sistemului național de licitație al statului membru, pe care aceștia își pot depune ofertele direct în cadrul proceselor de licitație anunțate;
 - (g) mijloacele și condițiile tehnice prin care serviciile furnizate de sistemul de interconectare sunt puse la dispoziție;
 - (h) utilizarea identificadorului unic european menționat la articolul 16 alineatul (1) din Directiva (UE) 2017/1132⁴²;
 - (i) specificarea datelor cu caracter personal care pot fi accesate;
 - (j) garanții privind protecția datelor.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 69 alineatul (2), până la [un an de la termenul de transpunere].

⁴² Articolul 16 alineatul 1 din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale.

Articolul 52

Costurile instituirii și interconectării sistemelor de licitație electronică

1. Instituirea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a sistemului de interconectare a sistemelor de licitație electronică, astfel cum se menționează la articolul [50](#), se finanțează de la bugetul general al Uniunii.
2. Fiecare stat membru suportă costurile de instituire și de ajustare a sistemelor sale naționale de licitație electronică în vederea interoperabilității acestora cu portalul european e-justiție, precum și costurile de administrare, de operare și de întreținere a sistemelor respective. Nu se aduce atingere astfel posibilității de a solicita granturi pentru finanțarea unor astfel de activități în cadrul programelor financiare ale Uniunii.

Articolul 53

Responsabilitățile Comisiei în legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul sistemului de interconectare a platformelor de licitație electronică

1. Comisia exercită responsabilitățile de operator în temeiul articolului 3 punctul 8 din Regulamentul (UE) 2018/1725 în conformitate cu responsabilitățile sale aferente, definite la acest articol.
2. Comisia definește politicile necesare și aplică soluțiile tehnice necesare pentru a-și îndeplini responsabilitățile în cadrul funcției de operator.
3. Comisia pune în aplicare măsurile tehnice impuse pentru a asigura securitatea datelor cu caracter personal aflate în tranzit, în special confidențialitatea și integritatea oricărei transmise către și dinspre portalul european e-justiție.
4. În ceea ce privește informațiile din sistemele de licitație naționale interconectate, pe portalul european e-justiție nu se stochează niciun fel de date cu caracter personal referitoare la persoanele vizate. Toate datele de acest fel se stochează în sistemele de licitație naționale gestionate de statele membre sau de alte organisme.

Articolul 54

Vânzarea activelor prin licitație electronică

1. Statele membre se asigură că licitația electronică a activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței în cadrul procedurii simplificate de lichidare este anunțată cu suficient timp înainte pe platforma de licitație electronică menționată la articolul [50](#).
2. Statele membre se asigură că autoritatea competentă sau, după caz, practicianul în insolvență informează, prin transmiterea unor notificări individuale, toți creditorii cunoscuți cu privire la obiectul, ora și data licitației electronice, precum și cu privire la condițiile de participare la aceasta.
3. Statele membre se asigură că orice persoană interesată, inclusiv acționarii sau directorii existenți ai debitorului, este autorizată să participe la licitația electronică și să depună oferte.
4. În cazul în care există oferte atât pentru achiziționarea întreprinderii debitorului ca întreprindere care are capacitatea de a-și continua activitatea, cât și pentru activele

individuale din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, creditorii iau o decizie cu privire la alternativele pe care le preferă.

Articolul 55

Decizia de închidere a procedurii simplificate de lichidare

1. Statele membre se asigură că, după distribuirea veniturilor obținute din vânzarea întreprinderii sau a activelor debitorului, autoritatea competentă ia o decizie cu privire la închiderea procedurii simplificate de lichidare în termen de cel mult două săptămâni de la finalizarea distribuirii veniturilor încasate.
2. Statele membre se asigură că decizia de închidere a procedurii simplificate de lichidare include o specificare a termenului care conduce la remiterea de datorie a debitorului-întreprinzător sau a fondatorilor, proprietarilor sau membrilor unui debitor-microîntreprindere cu răspundere nelimitată care răspund personal pentru datoriile debitorului.

Capitolul 5

Remiterea de datorie a întreprinzătorilor în cadrul procedurii simplificate de lichidare

Articolul 56

Accesul la remiterea de datorie

Statele membre se asigură că, în cadrul procedurii simplificate de lichidare, debitorii-întreprinzători, precum și fondatorii, proprietarii sau membrii unui debitor-microîntreprindere cu răspundere nelimitată care răspund personal pentru datoriile microîntreprinderii au obținut o remitere completă a datoriilor lor în conformitate cu titlul III din Directiva (UE) 2019/1023.

Articolul 57

Tratamentul garanțiilor personale constituite pentru datorii comerciale

Statele membre se asigură că, atunci când a fost inițiată o procedură de insolvență sau o procedură de executare individuală cu privire la garanția personală constituită pentru nevoile comerciale ale unei microîntreprinderi care este debitor în cadrul unei proceduri simplificate de lichidare împotriva unui garant care, în cazul în care microîntreprinderea în cauză este o persoană juridică, este fondator, proprietar sau membru al respectivei persoane juridice sau, în cazul în care microîntreprinderea în cauză este un întreprinzător, un membru de familie al întreprinzătorului respectiv, procedura privind garanția personală este fie coordonată, fie consolidată cu procedura simplificată de lichidare.

Titlul VII

COMITETUL CREDITORILOR

Capitolul 1

Înființarea și membrii comitetului creditorilor

Articolul 58

Înființarea comitetului creditorilor

1. Statele membre se asigură că un comitet al creditorilor este înființat numai dacă adunarea generală a creditorilor decide astfel.
2. Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot prevedea ca, înainte de deschiderea procedurii de insolvență, comitetul creditorilor să poată fi înființat de la data depunerii unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență, în cazul în care unul sau mai mulți creditori depun la instanță o cerere de înființare a unui astfel de comitet.

Statele membre se asigură că prima adunare generală a creditorilor decide cu privire la continuarea și componența comitetului creditorilor instituit în conformitate cu alineatul (1).

3. Statele membre pot exclude în dreptul intern posibilitatea de a înființa un comitet al creditorilor în cadrul procedurii de insolvență, atunci când costurile totale ale implicării unui astfel de comitet nu sunt justificate având în vedere relevanța economică scăzută a masei bunurilor care face obiectul insolvenței, numărul scăzut de creditori sau faptul că debitorul este o microîntreprindere.

Articolul 59

Numirea membrilor comitetului creditorilor

1. Statele membre se asigură că membrii comitetului creditorilor sunt numiți fie în cadrul adunării generale a creditorilor, fie printr-o hotărâre a instanței, în termen de 30 de zile de la data deschiderii procedurii, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (UE) 2015/848.
2. În cazul în care membrii comitetului creditorilor sunt numiți în cadrul adunării generale a creditorilor, statele membre se asigură că instanța certifică numirea în termen de cinci zile de la data comunicării numirii către instanță.
3. Statele membre se asigură că membrii numiți ai comitetului creditorilor reflectă în mod corect diferitele interese ale creditorilor sau ale grupurilor de creditori.
4. Statele membre se asigură că creditorii ale căror creanțe au fost admise doar provizoriu și creditorii transfrontalieri sunt, de asemenea, eligibili pentru numirea în cadrul comitetului creditorilor.
5. Statele membre se asigură că orice parte interesată poate contesta în instanță numirea unuia sau a mai multor membri ai comitetului creditorilor pe motiv că numirea nu a fost efectuată în conformitate cu legislația aplicabilă.

Articolul 60

Obligația creditorilor în calitate de membri ai comitetului creditorilor

1. Statele membre se asigură că membrii comitetului creditorilor reprezintă exclusiv interesele întregii mase credale și acționează independent de practicianul în insolvență.

Prin derogare de la paragraful anterior, statele membre pot menține dispoziții naționale care permit înființarea mai multor comitete ale creditorilor reprezentând grupuri diferite de creditori în cadrul aceleiași proceduri de insolvență. În acest caz, membrii comitetului creditorilor reprezintă exclusiv interesele creditorilor care i-au numit.

2. Comitetul creditorilor are obligații față de toți creditorii pe care îi reprezintă.

Articolul 61

Numărul de membri

Statele membre se asigură că numărul membrilor care compun comitetul creditorilor este de cel puțin 3 și nu depășește 7.

Articolul 62

Revocarea unui membru și înlocuirea acestuia

1. Statele membre stabilesc norme care specifică atât motivele de revocare și de înlocuire a membrilor comitetului creditorilor, cât și procedurile aferente. Aceste norme țin seama, de asemenea, de situația în care membrii comitetului creditorilor demisionează sau se află în imposibilitatea de a-și îndeplini funcțiile necesare, cum ar fi în caz de boală gravă sau de deces.
2. Motivele de revocare includ cel puțin comportamentul fraudulos sau vădit neglijent, abaterile săvârșite cu intenție sau încălcarea obligațiilor fiduciare cu privire la interesele creditorilor.

Capitolul 2

Metodele de lucru și funcția comitetului creditorilor

Articolul 63

Metoda de lucru a comitetului creditorilor

1. Statele membre se asigură că un comitet al creditorilor stabilește un protocol privind metodele de lucru în termen de 15 zile lucrătoare de la numirea membrilor. În cazul în care comitetul creditorilor nu respectă această obligație, instanța este împuternicită să stabilească protocolul în numele comitetului creditorilor în termen de 15 zile lucrătoare de la expirarea primelor 15 zile lucrătoare. În cadrul primei reuniuni a comitetului creditorilor, membrii acestuia aprobă metodele de lucru cu majoritatea simplă a membrilor prezenți.
2. Protocolul menționat la alineatul (1) abordează cel puțin următoarele aspecte:
 - (a) eligibilitatea de a participa și de a asista la reuniunile comitetului creditorilor;
 - (b) eligibilitatea de a vota și cvorumul necesar;

- (c) conflictul de interese;
 - (d) confidențialitatea informațiilor.
3. Statele membre se asigură că protocolul menționat la alineatul (1) este pus la dispoziția tuturor creditorilor, a instanței și a practicianului în insolvență.
 4. Statele membre se asigură că membrilor comitetului creditorilor li se oferă posibilitatea de a participa și de a vota fie personal, fie prin mijloace electronice.
 5. Statele membre se asigură că membrii comitetului creditorilor pot fi reprezentați de o parte investită cu o procură.
 6. Comisia stabilește un protocol standard prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 69 alineatul (2).

Articolul 64

Funcția, drepturile, obligațiile și competențele comitetului creditorilor

1. Statele membre se asigură că funcția comitetului creditorilor este de a garanta că, în desfășurarea procedurii de insolvență, interesele creditorilor sunt protejate și că sunt implicați creditori individuali.

În acest scop, statele membre se asigură că comitetul creditorilor are cel puțin următoarele drepturi, obligații și competențe:

 - (a) dreptul de a audia practicianul în insolvență în orice moment;
 - (b) dreptul de a se prezenta și de a fi audiat în cadrul unei proceduri de insolvență;
 - (c) obligația de a supraveghea practicianul în insolvență, inclusiv prin consultarea practicianului în insolvență și prin informarea practicianului în insolvență cu privire la dorințele creditorilor;
 - (d) competența de a solicita informații relevante și necesare din partea debitorului, a instanței sau a practicianului în insolvență în orice moment pe parcursul procedurii de insolvență;
 - (e) obligația de a furniza informații creditorilor reprezentați de comitetul creditorilor și dreptul de a primi informații de la creditorii respectivi;
 - (f) dreptul de a primi notificări și de a fi consultat cu privire la chestiuni față de care creditorii reprezentați de comitetul creditorilor au un interes, inclusiv vânzarea de active în afara cursului normal al activității;
 - (g) competența de a solicita consultanță externă cu privire la aspecte față de care creditorii reprezentați de comitetul creditorilor au un interes.
2. În cazul în care statele membre încredințează comitetului creditorilor competența de a aproba anumite decizii sau acte juridice, acestea precizează în mod clar aspectele pentru care este necesară o astfel de aprobare.

Articolul 65

Cheltuieli și remunerare

1. Statele membre precizează cine suportă cheltuielile efectuate de comitetul creditorilor în exercitarea funcției sale menționate la articolul 64.

2. În cazul în care cheltuielile menționate la alineatul (1) sunt suportate din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, statele membre se asigură că comitetul creditorilor ține evidența acestor cheltuieli, iar instanța are autoritatea de a limita cheltuielile nejustificate și disproportionate.
3. În cazul în care statele membre permit remunerarea membrilor comitetului creditorilor, iar această remunerare este suportată din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, acestea se asigură că remunerarea este proporțională cu funcția îndeplinită de membri și că comitetul creditorilor ține evidența acesteia.

Articolul 66

Răspunderea

Membrii unui comitet al creditorilor sunt exonerati de răspunderea individuală pentru acțiunile lor în calitate de membri ai comitetului, cu excepția cazului în care au avut un comportament vădit neglijent sau fraudulos, au comis o abatere cu intenție sau au încălcat o obligație fiduciară față de creditorii pe care îi reprezintă.

Articolul 67

Căi de atac

1. În cazul în care statele membre încredințează comitetului creditorilor competența de a aproba anumite decizii sau tranzacții, acestea prevăd, de asemenea, dreptul la o cale de atac împotriva unei astfel de aprobări.
2. Statele membre se asigură că procedura de recurs este eficientă și rapidă.

Titlul VIII

MĂSURI DE SPORIRE A TRANSPARENȚEI NORMELOR DE DREPT INTERN ÎN MATERIE DE INSOLVENȚĂ

Articolul 68

Fișă informativă cu informații-cheie

1. Statele membre furnizează, în cadrul portalului european e-justiție, o fișă informativă cu informații-cheie privind anumite elemente ale dreptului intern privind procedurile de insolvență.
2. Conținutul fișei informative cu informații-cheie menționate la alineatul (1) este precis, clar, nu induce în eroare și prezintă faptele într-un mod echilibrat și echitabil. Acesta este în concordanță cu alte informații privind dreptul în materie de insolvență sau faliment furnizate în cadrul portalului european e-justiție în conformitate cu articolul 86 din Regulamentul (UE) 2015/848.
3. Fișă informativă cu informații-cheie:
 - (a) se întocmește și se transmite Comisiei într-o limbă oficială a Uniunii până la [șase luni de la termenul de transpunere a prezentei directive];
 - (b) are o lungime maximă de cinci pagini de format A4 atunci când sunt imprimate, utilizând caractere de dimensiuni lizibile;
 - (c) se redactează într-un limbaj clar, netehnic și ușor de înțeles.

4. Fișa informativă cu informații-cheie conține următoarele secțiuni, în următoarea ordine:
- (a) condițiile de deschidere a procedurii de insolvență;
 - (b) normele care reglementează declararea, verificarea și admiterea creanțelor;
 - (c) normele care reglementează rangul creanțelor creditorilor și distribuirea veniturilor obținute din valorificarea activelor rezultate din procedura de insolvență;
 - (d) durata medie raportată a procedurii de insolvență, astfel cum se menționează la articolul 29 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2019/1023⁴³.
5. Secțiunea menționată la alineatul (4) litera (a) conține:
- (a) lista persoanelor care pot solicita deschiderea unei proceduri de insolvență;
 - (b) lista condițiilor care declanșează deschiderea unei proceduri de insolvență;
 - (c) locul și modul în care poate fi depusă cererea de deschidere a unei proceduri de insolvență;
 - (d) modul și momentul în care debitorul este notificat cu privire la deschiderea procedurii de insolvență.
6. Secțiunea menționată la alineatul (4) litera (b) conține:
- (a) lista persoanelor care pot declara o creanță;
 - (b) lista condițiilor de declarare a unei creanțe;
 - (c) termenul pentru declararea unei creanțe;
 - (d) locul în care se găsește formularul pentru declararea unei creanțe, dacă este cazul;
 - (e) modul și locul în care se declară o creanță;
 - (f) modul în care se verifică și se validează creanța.
7. Secțiunea menționată la alineatul (4) litera (c) conține:
- (a) o scurtă descriere a modului în care sunt ierarhizate drepturile și creanțele creditorilor;
 - (b) o scurtă descriere a modului în care sunt distribuite veniturile încasate.
8. Statele membre actualizează informațiile menționate la alineatul (4) în termen de o lună de la intrarea în vigoare a modificărilor relevante aduse dreptului intern. Fișa informativă cu informații-cheie conține următoarea declarație: „Prezenta fișă informativă cu informații-cheie este exactă la data de [*data transmiterii informațiilor către Comisie sau data actualizării*]”.
- Comisia asigură traducerea fișei informative cu informații-cheie în limbile engleză, franceză și germană sau, în cazul în care fișa informativă cu informații-cheie este redactată într-una dintre aceste limbi, în celelalte două limbi, și o pune la dispoziția

⁴³ Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132.

publicului pe portalul european e-justiție în cadrul secțiunii Insolvență/faliment pentru fiecare stat membru.

9. Comisia este împuternicită să modifice formatul fișei informative cu informații-cheie sau să extindă sau să reducă domeniul de aplicare al informațiilor tehnice furnizate în cadrul acesteia prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivetele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 69 alineatul [\(2\)](#).

Titlul IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 69

Comitetul

1. Comisia este asistată de Comitetul pentru restructurare și insolvență (denumit în continuare „comitetul”), astfel cum se menționează la articolul 30 din Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 70

Revizuire

Până la *[cinci ani de la termenul de transpunere a prezentei directive]*, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea și impactul prezentei directive.

Articolul 71

Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel târziu la *[2 ani de la intrarea în vigoare]*. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 72

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a [...] zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 73

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta
[...]*

*Pentru Consiliu,
Președintele
[...]*